NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik
minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

47. ÉVFOLYAM 10. SZÁM | 2008. OKTÓBER | ÁRA: 280 Ft

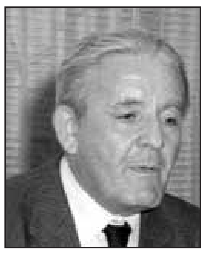
H. Keith Thompson: KARL DÖNITZ NAGYADMIRÁLIS, A FÜHRER UTÓDA (7. oldal)

MAJOR TIBOR: **MAGYARORSZÁG LÁNGOKBAN** 3. oldal

IFJ. WALTHER WHITE: **A REJTETT ZSARNOKSÁG** 4. oldal

VÉGVÁRI LEVENTE ATTILA: **AZ IGAZSÁG NEVÉBEN!** 10. oldal

BÚCSÚLEVÉL A FEHÉR FAJHOZ 14. oldal



Tudós-Takács János:

ÁRULÁS VAGY KITARTÁS?

(A Hungarista Hatalomátvétel)

Noha az utóbbi 20 év alatt számos írás látott napvilágot az 1944. október 15-i Hungarista Hatalomátvétel igaz történetéről és eredményeiről, mégis igen sok honfitársunk napjainkban is sietve elhatárolódik, amikor ez a téma szóba kerül. Úgy érzik (megalkuvásból vagy naivitásból), hogy ezzel „szalonképessé” válnak a baloldal előtt, és zöld utat kapnak a „mérsékeltebb” jobboldali eszmék hirdetésére. Pedig meggyőzhetné őket a sokszoros tapasztalat, hogy a liberál-bolsevista véleményformálók egyformán ellenségnek tekintik mindazokat, akik csak egy kicsit is eltérnek az általuk hirdetett, „hivatalos” történelemszemlélettől, akár jó véleményük van az utóbbiaknak az 1944. október 15-én történtekről, akár nem.

Az egyik vád, amit a legtöbbször lehet hallani, az, hogy ha sikerül Horthy „kiugrási” kísérlete, nem pusztul el Budapest, nem válik további csatatérré az ország. – De ez az ellenvetés teljesen alaptalan, mert kiugrás esetén is tovább folytak volna a harcok az országunk területén, hiszen Németország továbbra is folytatta volna a harcot. Továbbá, az 1944. október 11-én Moszkvában megkötött (de Horthy által még a Proklamációjában is eltitkolt) „előzetes” fegyverszüneti egyezmény Magyarországot arra kötelezte, hogy támadja meg – becstelenül, áruló módon – a korábbi szövetségest, a németeket. Így Magyarország azt tette volna, amit történelme során nem tett sohasem: korábbi bajtársai ellen harcol, s ennek következtében *kétszeres fizikai pusztulás várt volna az országra* a támadó szovjet és a védekező német akciók nyomán. Ezért a Hungarista Hatalomátvétel nem fokozta, hanem csökkentette még a fizikai károkat is.

Másik ellenvetés szerint Horthy kiugrása esetén esetleg más békefeltételeket kaptunk volna Párizsban: talán miénk maradt volna Erdély egy része, vagy legalábbis a Partium. – Ez az ellenvetés történelmi tudatlanságon alapul. Az 1943. november 28–december 1-e közötti Teheráni Konferencián ugyanis véglegesen eldőlt, hogy az angolszászok nem a Balkánon, hanem Normandiában szállnak partra, és ezzel véglegessé vált, hogy ellenségeink győzelme esetén Magyarországra szovjet megszállás és bolsevista uralom vár. Márpedig a Szovjet Romániának kilátásba helyezte, hogy átállása esetén „jutalmul” megkapja ismét egész Erdélyt, a Partiummal együtt. Márpedig Románia 1944. augusztus 23-án szembefordult Magyarországgal és Németországgal, s ezzel „kiérdemelte” azt, amit a Szovjetunió megígért neki. Az angolszászok jóindulatában sem lehetett reménykedni, hiszen Churchill már a háború kezdeti szakaszában kijelentette, hogy érvénytelennek tekinti a két Bécsi Döntést, és Benesnek megígérték az 1938-as csehszlovák állam helyreállítását, az első Bécsi Döntést érvénytelenítve.

Ezért 1944 októberében *egyetlen reális lehetőség kínálkozott arra, hogy az újabb országcsonkítást elkerüljük: folytatni teljes erőbedobással a védelmi harcot* az akkor még jelentős erővel rendelkező német szövetséges oldalán. S 1944-45-ben sokkal nagyobb esélyünk volt a győzelemre, mint 1956-ban, amikor teljesen magunkra hagyva, az USA-tól elárultatva a pesti srácok, egyetemisták és munkások szembeszálltak a szovjet hadsereggel. Az egész szabad világ – teljes joggal – csodálattal és tisztelettel tekintett a hősi Budapestre, az elkerülhetetlenül bekövetkező bukás ellenére is. Rendkívül következetlen magatartás tehát elítélni, „utolsó német csatlósként” megbélyegezni Magyarországot azért, hogy 1944-ben folytatta ugyanazon ellenség ellen a harcot a siker sokkal nagyobb esélyével, mint amely ellen felkelt és harcolt 1956-ban a siker legkisebb esélye nélkül! *Ha büszkék vagyunk* – joggal – *1956-ra, ugyanilyen büszkének kell lennünk 1944-re is!*

Ma már mindenki előtt világosnak kell lennie, hogy hiába egyeztek meg Jaltában Németország zónahatáraiban az ellenségeink, nagyarányú szovjet katonai előnyomulás esetén éppen úgy megszegte volna a Szovjet a jaltai egyezményt, mint ahogy számos esetben megszegte az általa aláírt nemzetközi egyezményeket. Ha tehát a Hungarista Mozgalom nem veszi át a hatalmat 1944. október 15-én, és nem folytatja a harcot Németország oldalán, nincs a meg nem erődített Budapest 51 napos legendás, hősi ellenállása, a szovjet hadsereg elfoglalja talán egész Németországot (az angolszászok 1944 októberében még olyan német területeket sem foglaltak el, mint a Ruhr-vidék, vagy Hamburg…). Így a magyar ellenállás megmentette a Nyugatot a bolsevizmustól, 1944–45 és 1956 siettette a bolsevizmus bukását, ezért joggal elmondható, hogy *1944. október 15-e nemcsak a magyar nép, hanem az egész világ történelmének is sorsfordító dátuma!*



Sajnos, sokan nem látják, *hogy a Hungarista Hatalomátvétel elsődlegesen belső magyar erőkkel,* Kovarcz Emil bámulatos szervezési előkészítő munkája nyomán, és Hindy Ivánnak bátor, határozott október 15-i fellépésével, az egész budapesti hadtestnek Horthy Proklamációjával való szembefordulásával *ment végbe.* Hungaristák szállták meg a Rádiót, olvasták be Szálasi Ferenc Hadparancsát, hungaristák szállták meg a legfontosabb középületeket és a budapesti hidakat. Horthy Miklóst annak felismerése késztette elsősorban a Proklamáció visszavonására, Szálasi Ferenc miniszterelnöki kinevezésére és önmagának német védőőrizet alá helyezésére, hogy mintegy 800 főnyi testőrsége kivételével az egész magyar hadsereg nem volt hajlandó követni őt.

E sorok írójának gyermekkori személyes élménye volt, hogy amikor Budapest népe a rádióból megtudta, hogy Szálasi Ferenc átvette a hatalmat, és a bolsevizmus elleni védelmi harc folytatódik, ▶

▶ Budapest utcáin hasonló jelenetek játszódtak le, mint 1956-ban. Vadidegen emberek boldogan ölelkeztek össze, a felszabadult öröm jelei mutatkoztak városszerte. Látni lehetett, hogy nemcsak a magyar hadsereg, hanem az egész magyar nép elutasítja azt, hogy harcok nélkül kommunista uralom alá kerüljön, hiszen még sokan éltek azok közül, akik 1919-ben ízelítőt kaptak Kun Béla és Szamuelly Tibor gaztettei révén abból, hogy mit jelent a valóságban a bolsevizmus.

A Hungarista Mozgalom tehát a hatalomátvétellel nemcsak a történelem parancsát, hanem a Nemzet akaratát is végrehajtotta.

Nem igaz, hogy Szálasi Ferencet német akció juttatta hatalomra. A németek a háború alatt nagyon sokáig semmilyen aktív segítséget nem nyújtottak a Hungarista Mozgalomnak, mert azt az elvet követték, hogy a mindenkori magyar kormány, és nem az ellenzék a szövetségesük. Csak 1944 szeptemberében ajánlottak fel politikai menedéket a hungarista vezetőknek, amikor titkosszolgálati jelentések folytán világossá vált, hogy Horthy „kiugrani" készül, és kiderült, hogy egyedül Szálasi Ferenc hajlandó a felelősséget vállalni a harc folytatásáért. De a német támogatás a hungarista vezetők személyi védelmén kívül ezután is csupán arra szorítkozott, hogy fegyvereket adtak a hungaristák kezébe. A hatalomátvételt aktív módon nem a németek, hanem a magyar hungaristák hajtották végre.

Nem lehet tehát párhuzamot vonni Szálasi 1944-es, és Kádár 1956-os hatalomra kerülése között. Kádár 100%-os szovjet báb volt; Szálasi Ferenc a magyar szuverenitáshoz következetesen és önérzetesen ragaszkodó szövetségese a németeknek. 1945-ben, a szovjet megszállással Magyarország szuverenitása teljesen megszűnt, s mivel azóta egyetlen magyar államfő és miniszterelnök sem tett a Szent Korona előtt esküt, továbbá nem állt helyre a Szent Korona közjogi helyzete, és nem érvényesülhet Magyarország ősi, igazi Alkotmánya, hanem csak az 1949-es, szovjet mintájú, ránk erőszakolt „Alaptörvény" van toldozva-foldozva, a magyar szuverenitás azóta sem állt helyre. Ezzel szemben 1944. március 19–október 15 között a magyar szuverenitás lényegét tekintve megmaradt: mind a Sztójay, mind a Lakatos kormány a Szent Koronára tett esküt, ezek miniszterelnökét a kormányzó nevezte ki, aki szintén a helyén maradt. 1944. október 15 után a magyar szuverenitás teljes mértékben érvényesült.

Helytelen tehát a jobboldali körökben elterjedt állítás, amely a magyar szuverenitás megszűntének időpontját 1944. március 19-ére teszi. Ezzel szemben az igazság az, hogy 1945-től kezdve mind a mai napig nem mondható Magyarország teljes értelemben szuverén államnak.

Az említetteken kívül van a Hungarista Hatalomátvételnek egy erkölcsi jellegű következménye, illetve tanulsága is. Az a markáns lelki, erkölcsi ellenállás, amely jellemezte az egész magyar társadalmat 1945 és 1956 között, a kommunizmus egyértelmű elutasítása, és a magyarság lelki immunitása a marxista ideológia iránt abból az erkölcsi tőkéből, abból az érzelmi-erkölcsi feltöltődésből származott, amelyre Nemzetünk a Szálasi Ferenc vezetése alatti hősi katonai ellenállásból és az abból fakadó önbecsülésből tett szert. Ez az erkölcsi integritás tette lehetővé végső soron a világ legdicsőségesebb forradalmának és szabadságharcának létrejöttét és lefolyását 1956-ban.

De 1956 után, főleg a Kádár-rendszer 1963 utáni korszakában a magyar társadalom lezüllesztésével, a 6 milliós abortusszal, a nemzeti büszkeség feladásával, a közömbösség, a „közrestség", az élvezetre és kényelemre orientált „frizsiderszocializmus", „gulyáskommunizmus" elterjedésével, a társadalom egy részének a rendszerrel való hallgatólagos kibékülésével, vagyis a eszményi értékek és normák feladásával, időben széthúzva, „lassított felvétellel" az ment végbe, ami Horthy „kiugrási" kísérletének sikere esetén a nemzeti önbecsülés elvesztésével erkölcsi téren gyors ütemben következett volna be. Ha Horthy lépése sikerrel jár, nincs nemzeti ellenállás, nincs 1956!

1944. október 15-nek napjainkig ható egyik tanulsága tehát az, hogy a magyar feltámadás első számú erkölcsi feltétele annak az ideológiai, erkölcsi megalkuvásnak a megszűnése, amely még napjainkban is a Kádár-korszak 32 évének következménye. Ennek a megalkuvásnak látványos (és fájdalmas) jele, hogy értelmiségünk nagy része nem reagál a világnézetünket érő, nap mint nap megismétlődő és a nemzetünket gyalázó baloldali szellemi támadásokra. Ez nem 1944 és 1956 szelleme, hanem időben széthúzódó hasonmása annak a mentalitásnak, amely a „kiugrási" politikához is erkölcsi háttérül szolgált.

A magyar feltámadás felé vezető úton az első lépést csak Zrínyi tanácsát követve tehetjük meg. „Csak jobbítsuk magunkat, szabjunk új rendet a dolgainknak, … és akkor egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók." Ez viszont csak akkor lehetséges, ha minden magyar – a hungarista hősök és vértanúk nyomán – megfogadja Petőfi intelmét:

„Légy tölgy, melynek gyökerét
A szélvész kitépheti,
De méltóságos derekát
Meg nem görbítheti!"

Kitartás!

MAGYAR OKTÓBEREK

„Aki uralja a múltat, az uralja a jövőt is, aki uralja a jelent, az uralja a múltat is"

(Orwell)

A Pax Hungarica – hagyományainkhoz híven – idén is a Corvin közben, a pesti srác szobra előtt tartja megemlékezését a XX. magyar októbereinek szabadságharcairól, 2008 október 23-án este.

Gyülekező a helyszínen, 17 órától.
A megemlékezés 18 órakor kezdődik.

Beszédet mond:

Tudós-Takács János,
teológus, műfordító, a Gede Kiadó munkatársa,

Szabó Tamás,
a Nemzeti Akarat Platform tiszteletbeli elnöke,

Németberta Péter,
a PHM budapesti kerületvezetője.

A forradalmak versben élő emlékezetét
Szentgyörgyhegyi Ferenc idézi fel.

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Süllős Lenke

HATALOMÁTVÉTEL

Testvér, az évek szürke vonulása
Emlékeinknek lassú elmúlása.

Csak ritkán akad egy-egy drága ékszer,
Mely a szívünkben ott él, sohase vész el.

Kis őrző-ládád szépen megfaragd,
Hogy ki ne hulljon a nap, zöld smaragd,

Hazátlan életed legszebbik éke,
Október íze, újuló emléke…

…Testvér, hogy is volt?... Szólt a rádió,
A lég sűrű volt és szorongató.

És mint ecset, mely rémet ír sötéttel,
Úgy jött füledhez a fegyverletétel!

Elárasztott, mint gonosz igézet,
Lelkedbe hullott a fekete végzet…

Ott benn, igen, ott benn kihunyt a fény,
És tudtad, hogy most vége, nincs remény!

Hogy oda minden élet, becsület,
Hogy bilincs fogja harcos kezedet!...

…És akkor Testvér… Feléd a sötétben
Egy induló szólt varázsige-képen:

„Ébredj, magyar!" S világos lett megint;
Tudtad, hogy néked most az Isten int,

Ő gyújt világot a reménytelennek,
Ő fogja karját Szálasi Ferencnek,

S a szent zászlóra, melynek napja kel,
Az árpádsávot Ő festette fel!

Oh, testvér! Akkor sírva térdre hulltál,
Hogy Istenednek hála-himnuszt mondjál,

S imád helyett az szállt, a szárnyaló
Harcba hívó, bűvös induló!

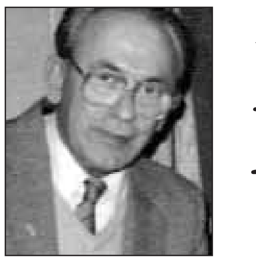
…Hazátlan életed legszebbik éke,
Testvér! Október gyógyító emléke!

E napra nem hint senki szürke port,
Melyen az ország szíve összeforrt!

Kis emlékládád szépen megfaragd:
Vigyázz, hogy ki ne hulljon: zöld smaragd,

Őrizd, hogy megmaradjon drága ékül,
S fiadnak adhasd majdan örökségül.

MAGYAR TESTVÉR!
NE OLVASD, NE TÁMOGASD A ZSIDÓK ÉS GYÁVA LAKÁJAIK SZÓCSÖVEIT!
A ZSIDÓ SZELLEM ÖL ÉS BUTÍT!
A SZITTYAKÜRT A BÁTORSÁG, A TE FAJOD SZELLEME!



Major Tibor:

MAGYARORSZÁG LÁNGOKBAN

1956 ősze van… Még öt világrész légköre rezeg a rádióhullámaitól, még újságok, röplapok, hírverő füzetek papírjai szólnak egy éppen félezer éves dicső magyar történelmi tett emlékének felújításáról. Még csak most kezdi érteni a gondolkodó és olvasó világ, hogy mit is zúgnak délben titkos nyelven a templomok harangjai félezer év óta. Még csak most kezd újra világossá válni ***Hunyadi Jánosnak*** neve, alakja és magyar seregének hőstette, félévezrednek emlékezést koptató távlatában. Még csak most kezd érni a világon szétszórt magyaroknak hírverő hadjárata, mely a magyarság történelmi értékét és érdemeit igyekszik a válságos jelen előterébe állítani…

1956 ősze van… A rádióállomások ezrei, száz és száz különböző nyelvű újság példányainak tízmilliói harsonázzák a *Jelen* magyar dicsőségét. *1956. október 23-án a magyar szabadságharc Hősei, Vértanúi órák alatt eszményképévé váltak az emberiség jobb érzésű felének, s a magyarság csodatette került a világ közérdeklődésének legmagasabb csúcsára.*

Ősi vitéz fajta keménykötésű törzsének késői hajtása – a Kárpát-Duna medence magyarsága – rátette a Jelen legnagyobb pecsétjét egy évezredes keresztény Múlt dicsőségének történelmi okmányára.

Újra világtörténelmet ír vérével a magyar.

Sohasem volt kétséges előttünk, hogy a zsidó érdekeket képviselő nyugati nagyhatalmak és a világ proletáriátusáért (?) küzdő Szovjetunió győzelme a magyar nép életében a *nyomor alkotmányos jogfolytonosságát fogja jelenteni.* Törvényesíti azt az állapotot, amely ellen *Dózsa György* óta a magyar nép évszázadok óta küzd.

Felfogásunkat igazolta az a fegyverszüneti szerződés, amelyet az angol és amerikai érdekeket is egy személyben képviselő szovjet megbízott, a nemzetközi jogszabályok és a magyar alkotmány alaptörvényeinek figyelmen kívül hagyásával létesítettek és a „kormánynak" elnevezett szökevény társasággal kötöttek. A debreceni bűnszövetkezet 1945. január 20-án kötelezte magát, hogy az 1938-as és 1940-es bécsi döntést semmisnek tekinti s a további tárgyalások alapjául elfogadja azt a döntést, amellyel 1920. június 4-én Trianonban szabták meg a magyar sorsot. *Debrecenben azonban a nacionalizmus elárulói készségesen elbuktatták a magyar szocializmus gondolatát is.*

Nem szorul magyarázatra, hogy a Duna-medence területén élő népek részére erkölcsi, szellemi és anyagi vonatkozásban a rendet és jólétet mennyivel inkább biztosítja, ha az államhatár egybeesik a természet által megalkotott kárpáti tájegység határaival. *A Kárpátok övezte Duna-medence birodalmi egységet, életrendet jelent már egy évezred óta.* A természet által alkotott és a történelem által bizonyított tényekből merítette *Szálasi Ferenc* a hungarista gondolat küldetésének és hivatásának szükségszerűségét.

Amikor a szörnyű küzdelem elérkezett a döntés órájához, a hungarizmus *Célját* és *Útját* megértve, a hit erejéből hősökké növekedve, *Budapest népe a hungarista gondolat szellemében, a nacionalizmusban megnemesedett szocialista törekvések jegyében nyárspolgárból örök történelmi hőssé vált.*

Az *aradi tizenhárom* törhetetlen haza- és szabadságszeretete, meg nem alkuvó küzdelme bátor magatartásával, a puskacső előtt, a bitófa alatt sok ezer követőre talált. *1944. október 15.-e volt a fordulópont,* amikor a magyar nép fiai bebizonyították, hogy él bennük az aradi vértanúk hazaszeretete, küzdeni akarása, a magyar nemzethez való hűsége. Horthy fegyverletételi parancsa után egységesen vállalta a bolsevizmus elleni harc továbbfolytatását.

1956 októberének mindenre elszánt hősi magatartását ugyanaz az eszmeiség magyarázza, amely 1944 októberét is előidézte. Egy nemzet tagadó álláspontja a bolsevizmussal szemben.

Az egész világ visszafojtott lélegzettel figyelte azt a harcot, amelyet a magyarság a moszkovita uralom és annak áruló helytartói ellen folytatott. Minden „realista" meggyőződés ellenére bekövetkezett, hogy a *fejedelmi Turul* lecsapott a Szovjet bolsevista medve fejére. Belevágta karmait, csőrével tépte, marcangolta olyan hatalmas erővel, hogy a behemót óriás hátrálni kezdett meglepetésében.

A forradalmat megelőző és előkészítő vitákról készült egyik feljegyzésben olvasható, hogy *a forradalomban megnyilvánuló népakarat messze túlment a Petőfi Körnek a kommunista pártban gyökerező szemléletén.* A Petőfi Kör irányítóinak párthűségében a kommunista párt vezetősége aligha kételkedett. Tánczos Gábor, a Petőfi Kör megválasztott titkára, megbízható kommunistának számított. A többiek pártkapcsolatai is rendezettek voltak.

Erdős Péter, a magyarországi zsidó értelmiség egyik jellegzetes kommunista vezetője mondotta Budapesten pár nappal az 1956-os októberi események előtt: *„Az orosz-bolseviki diktatúra reakciója a kommunizmus alatt élő országok mindegyikében kialakulóban van. Kell egy új marxista irányzat, nehogy ez az ellenhatás a másik végletbe, a nacionalizmusba csapjon át."*

A Petőfi Kör állásfoglalása az október 22-én meghirdetett, majd másnap meginduló forradalmi eseményekhez képest *„kevésbé volt nacionalista és kevésbé volt rendszerellenes. Igyekezett mértéktartóbb lenni, mint az ugyanaznap megfogalmazott határozat, amelyet az egyetemi hallgatók szervezetei tettek közzé."* A Kör vezetőinek állásfoglalását a magyar nép radikális hangulata messze megelőzte. A Petőfi Kör akkori zsidó vezetőinek többsége úgy gondolta, hogy a kommunista Nagy Imre vezetésével a magyar nemzeti sajátosságokra épülő „szocializmus" eszméi minden nehézség nélkül megoldódnak.

Amikor a kitört forradalomról már az esti órákban bebizonyosodott, hogy túllendült a marxizmuson, a zsidók egykét nagyon ritka kivételtől eltekintve menten elhagyták, sőt, szembefordultak vele. *„Szűnjék meg a vérontás!"* – ordították, amikor a magyar nép elnyomóitól akart végre szabadulni.

A zsidóság számított arra, hogy a forradalom leverése után Nagy Imre kommunista kormánya bizonyos szociális lazulással, de az ÁVH uralmának fenntartásával fenn tudja tartani a kommunizmust. Számításukon kívül esett, hogy az ÁVH sortüze a Rádió előtt, valamint a Parlament előtti szovjet és ÁVH-s vérengzés a *magyar nép ellenállását a végsőkig fokozza* és ezzel minden számításukat keresztülhúzza.

Az 1956-os Nemzeti Forradalom és Szabadságharc, a judeobolsevisták kommunista diktatúrájának elutasítása egyáltalán nem jelentette a kapitalista gazdasági és társadalmi rend visszaállításának követelését. A megnyilatkozások tanúsága szerint a magyar nép nemcsak a kommunizmust, hanem a kapitalizmust is elvetette. A forradalmi követelések szabatos, tudományosan megalapozott kidolgozására ugyan nem volt idő, a különböző programokból mégis világosan kitűnik, hogy a nemzeti forradalmárok szeme előtt egy olyan gazdasági és társadalmi rend lebegett, amelyben a munkás tulajdonosa, illetőleg résztulajdonosa annak az ipari, mezőgazdasági vagy más üzemnek, amelyben dolgozik.

Az 1945-ös országvesztés nyomán egy Rákosi Mátyás nevű szatócsfi lett Szent István Magyarországának kommunista diktátora. A magyar népnek az is feltűnt, hogyha leváltották, akkor okvetlen egy Gerő-Singernek kellett jönnie. De még inkább feltűnt, hogy az ÁVH századosaitól felfelé és minden osztályvezetőtől a munkásigazgatóig mindenütt egy népidegen kisebbség tagjai vezették az úgynevezett „szocialista" államot.

„Egy idegen faj tudtul adta uralmát" írta 1919-ben Tormay Cecile, amikor rádöbbent, hogy a Kun-Kohn Béla 43 népbiztosa közül 35 népidegen. De 1945 után is a ledöntött Sztálin szobor talapzatán egy-egy május elsején *együtt álltak az országhódítók:* Rákosi-Roth, Gerő-Singer, Farkas-Wolf zsidó hadügyminiszter, Révai-Kahána, Vas-Weinberger. Ők voltak Magyarország sírásói. Az osztályharc jelszavaival lökték a Szovjet igájába a magyarok országát.

Magyarországon 1956 októberében egy egész nép kelt fel, de nemcsak Kelet, hanem Nyugat ellen is. A magyar szabadságharc, amilyen hősiesen szembeszállt a zsidók vezette ÁVH, a kommunista kormány rendszerével, éppúgy utasította el magától a nyugati kapitalizmus korrupt csekkönyv-uralmát. A szabad Magyarországon, ha nem is tudott megszületni, de legalább a lélekben új világ született. A legmodernebb szocialista rend példamutató új világa jött létre épp a munkásság, a parasztság és a nemzethű értelmiség lelkében.

A szabadságharc még a *látszatát is kerülte* annak, hogy felvesse a zsidó uralom problémáját. Természeténél, lényegénél fogva azonban mégis a világhódítók elleni első igazi forradalom volt, mert a magyarországi bolsevista uralomnak vezérei – kevés kivétellel – zsidók voltak. *Magának a terrornak is csak részben volt szláv-bolsevista, mint sokkal inkább zsidó jellege.* „Belőlünk mindent elborító terror fakad!" – írták a Jegyzőkönyvek.

S mindaz, amit a Ción bölcseinek jegyzőkönyvei jósoltak, ezerszeresen megvalósult. *„Akármilyen kínos, de meg kell mondani – írta Dr. Dénes László zsidó főorvos a magyar nyelvű cionista lapban, a Hatikvában –, hogy nemcsak Rákosi, Gerő és általában a többi moszkovita vezető volt zsidó, hanem jóformán 100 százalékig zsidókból állt az ÁVO, majd az ÁVH nyomozó gárdája."*

Pusztuljon a kommunizmus!

Az utcákon megjelent százezrek, a fegyvert ragadó gyermekek, a komor öregek, a tántoríthatatlan munkások, a szövetkezeteket szétkergető parasztság, és az önmagára talált értelmiség – az egész magyar nép – egyik napról a másikra „fasisztává" vált. Már az első forradalmi pontokban a parlament előtt kiütköztek a merőben „fasiszta" jellegű követelések:

A szovjet csapatok azonnal hagyják el az országot.

Szabad választásokat. Feloszlatni és felelősségre vonni az ÁVH-t.

Ezeknél undorítóbb fasiszta ízű kívánságok a marxizmus művelői szemébent talán nem is léteztek. Át kell élnünk gondolatban újra meg újra a felkelést, abban az eredetiségében, ahogyan történelmi eseménnyé vált.

A magyar egyetemi ifjúság, amikor a szabadságküzdelem programját vitatta, hosszasan foglalkozott *az elszakított magyarság kérdésével.* A szomszéd államok társadalmával való kapcsolatait hosszú vitában vizsgálta meg és bár ez ellen nagyon sokan tiltakoztak, a végén mégis abban állapodtak meg, hogy nem említik fel a programban a kettős járomban élő magyar testvéreink ügyét, mert nem óhajtják kockáztatni a közös szabadság kivívásának lehetőségét.

Ha taktikai okokból a kezdet kezdetén a szabadságharcosok nem is mondhatták ki, hogy szabadságküzdelmük nemcsak a csonka-ország szabadságáért folyik, hanem minden magyar szabadságáért, ha nem is szerepelt a különböző pontokban, benne volt a szabadságharc lelkében, egészében, szellemiségében és ez több minden programpontnál. 1956 őszén az elszakított területek magyarsága nyomban a szabadságharc kirobbanását követően ösztönösen felismerte annak történelmi jelentőségét, és a szabadságharc győzelmes kimenetelétől a maga kettős elnyomatása alóli felszabadítását várta. Érthető tehát, hogy az elszakított magyarság tömegei, elsősorban a diákság a Felvidéken és Erdélyben is megmozdult és a magyar szabadságharccal való együttérzését fejezte ki. A délvidék népe sem csinált titkot afelől, hogy egész nap a szabadságharcosok kezén lévő rádiók adásait hallgatja. A határvonalak mentén százak és százak kísérelték meg a határátlépést, hogy maguk is tevőlegesen vegyenek részt a szabadságharcban.

Az utódállamok kormányzatai is felismerték a magyar szabadságharcban rejlő veszélyt. Éppen ezért mindhárom területrabló utódállamban nyomban felvonultatták a maguk hadseregét a magyar határ mentén. Erdélyben és a Felvidéken megkezdték a magyarság vezető egyéniségeinek, a diáktüntetések vezetőinek letartóztatását. Délvidéken a Tito kormányzata megelégedett azzal, hogy a magyarlakta területeket a politikai rendőrség, a hírhedt UDBA ágenseinek százával árasszsa el, hogy a magyarság esetleges megmozdulását már csírájában megfojthassa. A csehek csapatai megszállták a magyar határzónát. A román hadsereget szintén a magyarlakta határzónában, Szatmár-Nagyvárad-Arad-Temesvár térségében vonták össze, Erdélyt is tilalmi zónának nyilvánították. A jugoszláv haderőt a Bácskában és a Dráva mentén összpontosították. Így az elszakított területek kérdése – *anélkül, hogy 1956-ban magyar részről felvetették volna* – döntő szerepet játszott a magyar szabadságharc végső leverésében és ezzel a magyarság és az egész *Kárpát-medence sorsának* alakulásában.

Az egész nemzetközi politikai helyzetre kiható magyar szabadságharc és az ezt követő magyar tragédia mellett az elszakított magyarság hősi küzdelmére is felfigyelt a világ. Csíkszereda, általában a székely területek, valamint Kolozsvár, Arad és Temesvár erőteljes szovjetellenes tüntetések színhelye volt. Kolozsvárt, Aradon és Temesvárott a magyar ifjúság és a román karhatalom között véres összeütközésekre került sor. A diákság Márton Áron nevét kiáltva rohant a kommunista karhatalomra.

A szabadságharcosok sírhalmai köteleznek. Legalább arra intenek, hogy ne adjunk fel semmit nemzeti jogainkból, magyar becsületünkből és abból a hősi magatartásból, amelyet a Don hősei, Budavár védői és a szabadságharc ifjú küzdői tanúsítottak.

Egyik legnagyobb történelmi tettünk öröksége ez, és így igaz. Igazságát őriznünk kell – mindhalálig!

Ifj. Walther White:

A REJTETT ZSARNOKSÁG

(Interjú Harold Wallace Rosenthal-lal)

(Az alábbiak egy Harold Rosenthal nevű zsidó által 1976-ban adott rendkívül feltáró és megrázó interjú szövegét tartalmazzák, amelyet ifj. Walther White-tal folytatott. Mr. Rosenthal, a befolyásos zsidó, aki jól ismerte a zsidók módszereit és részt vett a washingtoni kormányzati munkákban, kifejtette, hogy a zsidók résztvevői és okozói azoknak a jelentős problémáknak, amikkel napjainkban szembesülünk.

A B'nai B'rith Rágalmazás Elleni Ligája azt állítja, hogy a hangszalagok hamisítványok, és bizonyítékul azt hozza fel, hogy „White nem tudta megmagyarázni, miért várt az arról készült füzet megjelentetésével 1978-ig [két évig] azt követően, hogy 'beszélt' Rosenthallal, akit 1976-ban terroristák megöltek.

Rosenthal „a zsidóság belső láthatatlan világának" bizonyos vonatkozásait kifejtve feltárta azokat a módszereket és taktikákat, amiket a zsidók használnak a keresztény civilizáció lerombolása, valamint az életünk és kormányaink feletti titkos uralom megszerzése során. Ennek következménye, a „rejtett zsarnokság" lett úrrá felettünk.

De hogyan tudott ilyen kis számú zsidó rabszolgává tenni oly sok embert, és ilyen óriási hatalmat nyerni a kormányaik felett?

A válasz erre a hűtlen sáfárról szóló krisztusi példabeszédben található (a hűtlen sáfár a zsidóságot példázza). A zsidók képesek úrrá lenni a világon, a maguk istentelen módszerei ellenére is, a maguk ravasz és agyafúrt húzásai miatt.

Más szóval, a zsidók a maguk világias gondolkodásmódjukban bölcsebbek, mint Isten keresztény népe. Amikor Mr. Rosenthal szavait olvassák, ennek a megállapításnak igazsága ki fog tűnni.

Amerika és a világ ma tele van olyan politikai, gazdasági, erkölcsi és szociális problémákkal, amelyek szükségképpen hatással vannak a keresztény emberekre. Ahogy Edmund Burke megállapította: „A gonosz győzelméhez csupán az kell, hogy a jó emberek ne tegyenek semmit sem." De mielőtt megfelelő módon képesek lennénk cselekedni, szükséges helyesen (nem csupán felületesen) megérteni a problémát. Az alábbiak segíteni fogják az olvasót a megértésben. (A szerk.)

Népünk egyik legmagasabb rangú szenátorának, Jacob Javits-nak adminisztratív helyettese egy rendkívül bizalmas interjú során ezt mondta: **„Csoda, hogy az amerikai nép nem kel fel és nem űz ki minden zsidót az országunkból."**

Ezt a kijelentést Mr. Harold Rosenthal tette, miután beismerte, hogy minden jelentős országos programot a zsidók uralnak. Ezt mondta:

„Minket, zsidókat állandóan meglep, hogy a keresztények milyen könnyen esnek a kezünkbe. Mialatt a naiv amerikaiak arra számítottak, hogy Hruscsov temeti el őket, megtanítottuk őket arra, hogy vessék alá magukat minden követelésünknek."

Arra a kérdésre, hogy miként lehetett egy népet tudta nélkül foglyul ejteni, Mr. Rosenthal válaszul ezt a győzelmet a média feletti abszolút uralomnak tulajdonította. Azzal dicsekedett, hogy a zsidók irányítanak MINDEN HÍRKÖZLÉST. Minden olyan újságot, amely nem volt hajlandó belenyugodni az irányított hírközlésbe, térdre kényszerítettek a hirdetések megvonásával.

A magas politikai pozíciókban lévő emberekről kérdezve Mr. Rosenthal azt mondta, hogy az utóbbi három évtizedben senki sem jutott semmilyen politikai hatalomhoz a zsidók jóváhagyása nélkül. **„Az amerikaiaknak nem volt igazi elnökválasztásuk 1932 óta. Roosevelt a mi emberünk volt; minden elnök Roosevelt óta a mi emberünk."**

Amikor az USA külpolitikája szóba került, megvetéssel és gúnnyal szólt az amerikaiak ostobaságáról azzal kapcsolatban, hogy nem látták át Kissinger külpolitikájának egészét.

„Az cionista-kommunista politika az elejétől a végéig. De a polgárok azt hiszik, hogy ez a zsidó politika jót tesz Amerikának". Idézte az „enyhülést" és Angolát, mint a zsidó diplomácia példáját. Az amerikaiak hiszékeny természete csupán megvetést váltott ki belőle.

Az interjú csaknem a mindentudó szintjén folytatódott. **„Mi, zsidók az egyik problémát a másik után állítjuk a nép elé. Azután a problémák mindkét oldalát támogatjuk, miközben a nép összezavarodik. Szemét a problémára függeszti, és nem látja meg, hogy mi van minden jelenet mögött. Mi, zsidók, úgy játszunk a közvéleménnyel, mint macska az egérrel."**

Amikor a beszélgetés a késői órákban folytatódott, érezni lehetett, hogy az amerikaiak rászolgáltak a számukra tervezett terror uralmára.

A zsidók minden etnikai csoportot kijátszanak egymás ellen. **„A tömegek vére fog folyni, mialatt mi a világra szóló győzelem napjára várunk"** – jegyezte meg Rosenthal hidegen.

Néhány órával e hihetetlen beszélgetés után úrrá lett rajtunk a kétség. Lehetséges, hogy „az emberi lényeknek" egy másik csoportja ennyire áruló lélekben, ennyire gonosz a szándékában? Ám hallottuk a szavakat, és a kézenfekvő bizonyíték valóságos volt.

Lehetséges, hogy az amerikai nép engedelmes maradhat, még akkor is, ha közben az éltető vérét kiszívják? Úgy tűnik, igen.

E sorok íróját nem lehet egykönnyen megdöbbenteni, de amikor ez a saját énjébe beleszédült Harold W. Rosenthal lázasan beszélt, úgy találta, hogy abból, amit elmondott, sok minden tényleg megdöbbentő: a tényleges árulás, amelynek ő bevallottan részese volt, és az, hogy láthatóan örült a zsidó világ-összeesküvés nyilvánvaló sikerének.

Sok mindent mondtak és leírtak már a világuralomra törő zsidó összeesküvésről, de sohasem írták le azt ilyen nyíltan. Ez megdöbbenti a képzeletet.

Amikor visszatekintettünk ezen interjú idejére és volt időnk elemezni Harold Rosenthal őszinteségét, kénytelenek voltunk úgy gondolni rá, mint öntelt, dicsekvő, de nagyon jól informált személyre. A magam részéről önimádó, egoista embernek mondanám őt.

Időnként a mondanivalóját gyilkos méreggel burkolta be, különösen, amikor az OSTOBA KERESZTÉNYEKET vagy a „gojokat" jellemezte, amikor oly gyakran hivatkozott „ránk".

Arrogáns módon dicsekedett azzal, hogy a zsidók csaknem teljesen meghódították a világot, hála a keresztény ostobaságnak. Amikor megkérdeztem, hogy cionista-e, ezt válaszolta:

„Ez kínos kérdés! A probléma alapja az 'alijah' hagyományos cionista fogalma. Ez héber szó, amelynek jelentése a diaszpórának (vagyis a szétszórt zsidóknak) összegyűjtése, illetve visszatérése Palesztinába mint őshazába. 1948, vagyis Izrael Állam létrehozása óta az alijah folyamatosan az izraeli kormánypolitika alapvető követelményévé vált."

„Mi az alijah? Megmagyarázná ezt számomra?" Mr. Rosenthal ezt mondta: **„Ez végleges kivándorlás Palesztinába, nem csupán látogatás."**

Azt kérdeztük: mi a cionizmus? Mr. Rosenthal így válaszolt: **„Első vezérünk, David Ben-Gurion, az egykori miniszterelnök azt mondta, hogy a cionizmus a 'Cionhoz való visszatérés' nélkül nem igazi. Nem sok amerikai vándorol ki véglegesen Izraelbe. Vannak, akik azt mondják, hogy minden zsidó értelemszerűen cionista. Mások szerint egy zsidó nem cionista addig, amíg nem fizet tagdíjat egy aktív cionista szervezetnek. Mindenütt felvetődtek meghatározások, mióta a zsidó haza realitássá vált."**

Az adómentes amerikai dollárok millióit küldik évente Izraelnek, és mi, igazi amerikaiak, nem szeretjük ezt. Mr. Rosenthal így felelt: **„A naiv politikusok Washingtonban becsaphatók. Legtöbbjük nem túlságosan okos, így hát a nagyhatalmú zsidó lobbik évekkel ezelőtt kialakították ezt a gyakorlatot, és nincs senki, aki olyan erős lenne, hogy megállítsa azt.**

A pénz egy része még vissza is kerül az USA-ba, majd cionista propagandatevékenységekre költik, nagyrészt a B'nai B'rith-en, a Zsidó Szervezetek Konferenciáján és a Zsidó Világkongresszuson keresztül.

A Zsidó Ügynökség pénzalappal foglalkozó ágazat, a B'nai B'rith tisztségviselőinek egyfajta testülete. Semmi probléma az Izrael számára küldött adómentes amerikai dollárokkal, amíg elég okosak vagyunk ahhoz, hogy elvigyük azt.

Térjünk vissza egy korábbi témára egy pillanatra. Ön elég erőteljesen világossá tette, hogy nem szereti a zsidókat. Miért gyűlöl minket?"

„Mr. Rosenthal, én nem gyűlölök senkit sem. Azt mondtam, hogy gyűlölöm azt, amit a zsidók velünk tesznek, és különösen gyűlölöm a kereszténységgel kapcsolatos cselekedeteiket. Gyűlölöm a csalásukat, fortélyaikat, trükkjeiket és megvetésre méltó becstelenségüket. Engem ez antiszemitává tesz? *Ha igen, akkor antiszemita vagyok!"*

„Az antiszemitizmus nem a sémi jelleggel való szembenállást jelenti. Ez nem olyan dolog. Ez olyan kifejezés, amelyet mi, zsidók hatásosan használunk mindazoknak bigottként való megbélyegzésére – az önök 'madárijesztő' kifejezéséhez hasonlóan –, akik kritikát gyakorolnak a zsidókkal szemben. Mi ezt a gyűlölet terjesztőivel szemben használjuk."

Világossá vált, hogy én a keresztény kultúránkra és a sajátosan Krisztusra orientált amerikai életstílusunkra gyakorolt züllesztő zsidó befolyást gyűlölöm, amire Mr. Rosenthal ezt mondta: **„Krisztus korában a zsidók anyagi, földi királyságot akartak, de Krisztus lelki királyságot kínált nekik. Ezt ők nem tudták elfogadni, ezért elutasították Jézus Krisztust és keresztre feszítették."**

„Mit ért azon, hogy keresztre feszítették? Azt, hogy a történelem bizonyítja: a zsidók keresztre feszítették Jézus Krisztust?" Erre azt válaszolta: **„Igen, úgy gondolom, hogy ők ezt megtették. Nem akarok hiábavaló vitát folytatni, de 2000 évvel ezelőtt az Ön népe ugyanezt tette volna egy emberrel, aki úgy kezeli őket, ahogy Krisztus a zsidókat."**

„Úgy beszél Jézus Krisztusról, mint csupán egy emberről."

„Ez minden, ami ő volt – ember volt, aki úgy járt a Földön, mint minden más ember, és a halálából feltámadó, a Földre visszatérő és a tanítványait meglátogató Krisztusról szóló mítosz a marhaságok csokra. A zsidók, akik kiűzték az arabokat Palesztinából, ehhez hasonlót tettek, amikor nem fogadták el Krisztusnak, mint lelki királynak a küldetését. Nézze, a magukfajta emberek, ahelyett, hogy egy olyan vezért adtak volna, aki egy birodalmat ad a zsidóknak, egy békés prédikátort adtak, aki a szemet szemért helyett odafordítja a másik arcát is. Szamárság! Mi a magukfajták és a kiábrándító Messiásuk nélkül építünk, és valójában már fel is építettünk egy földi birodalmat."

„Azt kell látnom, hogy Ön és a magukfajta emberek olyanok, akik el akarják távolítani Krisztust a kereszténységből. Sajnálatot érzek Ön iránt…"

Erre gyors választ adott: **„Ne ajándékozzon meg ezzel a vacak szánalommal. Nem szorulok az ön szánalmára. Nincs szükségem rá! Nagyon sok zsidónak nincs meg a bátorsága, hogy megmondja Önnek, hogyan élünk és mit tervezünk, de engem nem félemlít meg senki és semmi. Én tudom, merre tartok."**

Megkérdeztük, hogy a zsidók miért változtatják gyakran a nevüket. Ő ezt felelte:

„A zsidók a legintelligensebb emberek a világon, ezért, ha hasznos számukra, hogy nevet változtassanak, azt teszik. Ők az Önök társadalmával össze vannak keredve, és ez a társadalom olyan korrupt, hogy mialatt a zsidók jót tesznek önmaguknak, a buta gojok nem veszik észre, hogy ezek a zsidók nem-zsidó nevekkel is zsidók."

„Tudomása szerint a zsidókat Oroszországban valóban üldözik-e, vagy megkapnak minden szabadságot?"

„A legtöbb zsidó szerte a világban – mondjuk, több mint 90% – tudja, hogy valójában mi történik a népünkkel. Páratlan kommunikációs lehetőségeink vannak mindenütt. Csak a jelentéktelen alakok, a tudatlanok, a rosszul informáltak és a degeneráltak, akik békére lelhetnek az Önök társadalmában, és Önök, a korcsok rejtik el a bűneiket, báránybőrt öltve magukra. Önök a képmutatók, nem a zsidók, akikről állítják és írják számos helyen.

Válaszolva a kérdésére, Oroszországban két különböző kormány létezik: az egyik látható, a másik láthatatlan. A látható különböző nemzetiségekből tevődik össze, míg a láthatatlannak MINDEN TAGJA ZSIDÓ.

A nagyhatalmú szovjet titkosrendőrség a parancsokat a láthatatlan kormánytól kapja. Mintegy 6–7 millió kommunista van Szovjet-Oroszországban, 50% zsidó, 50% goj, de a gojok nem megbízhatóak. A kommunista

zsidók egységesek és megbíznak egymásban, míg a többiek közül az egyik beárulja a másikat. Körülbelül minden ötödik–hatodik évben a titkos zsidó kormány megköveteli a Párt tisztogatását, és ilyenkor sok embert likvidálnak.”

„Miért?”

„Mert kezdenek túl sokat megérteni a titkos zsidó kormányról. Az orosz kommunistáknak van egy titkos csoportja, amely csak zsidókból áll. Ők uralkodnak minden fölött, ami a látható kormányhoz tartozik. Ez a nagyhatalmú szervezet volt a felelős a kommunizmus központjának Tel Aviv-ba való áthelyezéséért, ahonnan most minden utasítás származik.”

„Kormányunk és az ENSZ tud erről?”

„Az ENSZ csupán csapóajtó a „vörös világ” mérhetetlen koncentrációs táborához. Mi teljesen uralmunk alatt tartjuk az ENSZ-t.”

Amikor megkérdeztem, hogy a kommunisták miért irtják ki a középosztályt, illetve az értelmiségieket és az egész családjukat, amikor behatolnak egy országba, Mr. Rosenthal így válaszolt:

„Szokásos hatalomgyakorlás megsemmisíteni az előző kormány minden tagját, családjukat és rokonaikat, de sohasem a zsidókat. Meggyilkolják a rendőrségnek, államrendőrségnek, a katonatiszteknek és családjuknak minden tagját, de sohasem a zsidókat. Nézze, mi tudjuk, hogy amikor egy kormányzat keresni kezdi a határokon belüli kommunistákat, akkor valójában megpróbálják leleplezni az azon a területen élő zsidókat. Mi nem vagyunk bolondok! A láthatatlan urak a kommunista országokban világuralmat gyakorolnak a propaganda fölött, és a szabad országokban a kormányok felett. Kontrolláljuk a megnyilatkozás összes médiumát, az újságokat, a magazinokat, a rádiót és a televíziót is beleértve. Még az Önök zenéjét is! Cenzúrázzuk a dalokat jóval előbb, mielőtt a kiadókhoz kerülnének. Rövidesen teljesen uralkodni fogunk az Önök egész gondolkodása fölött.”

„Ha az a mód, ahogyan dicsekszik, az igazságot fejezi ki, félelmetes gondolni a jövőnkre és a kereszténység jövőjére.”

„Lesz itt az USA-ban egy kierőszakolt osztályharc. Számos embert likvidálni fognak. Ön kétségtelenül közöttük lesz. A zsidók nem fognak sérülni. Én nem dicsekszem, hanem a tényeket közlöm Önnel!

Túl késő lesz ahhoz, hogy az Ön keresztény követői védelemhez folyamodjanak. Ez az idő régen elmúlt. Nekünk már nagyon régen agresszorokká kellett válnunk!!! Kétségtelenül ez a mi egyik nagy célunk az életben. Mi agresszorok vagyunk!!! Mivel Önök az állítólagos vallási hiedelmeiket a mi Talmudunkból lopták el.”

Miután emlékeztettem, hogy mi őt intelligensnek gondoltuk, de most tudatára ébredtünk, hogy nem tudja, miről beszél, ezt válaszolta:

„A zsidóság páratlan kultúrát jelent – a világon semmivel sem lehet összehasonlítani. Az Önök úgynevezett kereszténysége a zsidóság kinövése. A zsidóság kulturális és intellektuális befolyását az egész világon – igen, az egész civilizációban lehet érezni.”

Amikor azt kérdeztem, gondolta-e, hogy mi végül a feketékkel kapcsolatos problémával szembesülünk, mivel a népességük elképesztően növekszik, azt mondta, hogy a feketék „a mi céljainkat” segítik, ami különböző dolgokat jelenthet.

Megtárgyaltuk a feketék invázióját. Azt is, hogy nevetséges a feketéknek zsidó hitre térni – Sammy Davishez hasonlóan. Mr. Rosenthal ezt felelte:

„Ez semmit sem jelent. Mi tudjuk, hogy egy fekete nem válhat zsidóvá, és Sammy Davis még mindig fekete. De előnyére szolgálhat, hogy zsidó hitre tért át. A valóságban ő még mindig néger, és nem-zsidó.”

Azt mondtam neki, hogy alaposan tanulmányoztam a zsidókat, és kevesen vannak a világon, akik több vizsgálatot folytattak a zsidósággal kapcsolatosan, mint én. Azután beszéltem a kellemetlen felfedezéseimről, emlékeztetve Mr. Rosenthalt, hogy nincs erkölcsiség a zsidók körében. Ezt felelte:

„A pénz fontosabb, mint az erkölcsiség. Pénzzel bármit elérhetünk. Ennek bizonyítéka a népünk Izraelben, ahol a nép ereje a támadás ellen az állandó háborús készültségi állapot. Izrael jelenleg győzni képes minden ütközetben.

A kibucban felnőtt értelmiségiek ezt a kis országot a Közel-Kelet csodaországává fogják építeni. Ez lesz végül a bázisa a Világkormány Főhadiszállásának.”

Megtárgyaltuk Watergate tragédiáját, valamint a kormányzat minden szintjén végbemenő korrumpálódást, és javasoltuk, hogy a kormány képviselői gyakoroljanak nagyobb nyitottságot és őszinteséget a néppel való bánásmódban. Mr. Rosenthal ezt mondta:

„Milyen jó származna abból? Mi a csodát tud a közvélemény a kormányzat működéséről? A nagy többséget szamarak – szamarak és lovak alkotják!”

„Idézhetjük Önt ezzel kapcsolatban?”

„Nem törődök azzal, hogy Ön mit tesz – amint mondtam, kevés embernek van annyi bátorsága, hogy ezt kimondja. Valamennyien jobban megértenénk egymást – zsidók és gojok –, ha nyíltabban beszélnénk. Az Ön népének nincs bátorsága. Mi megszabjuk az Önök gondolkodását – sőt még „bűn-komplexust” is elhelyezünk Önökben: elértük, hogy féljenek nyíltan kritizálni a zsidókat.”

A zsidó hit és vallás

Mr. Rosenthaltól azt kérdeztem, hogy a zsidókat miért fogadták el olyan könnyen a többi faj között. A válasza hosszú és részletes volt.

„Egy igen korai időpontban, késztetve attól a vágytól, hogy megtehessük utunkat a világban, keresni kezdtünk egy eszközt, aminek a segítségével teljesen elterelhetünk minden figyelmet a faji szempontról.

Mi lehetett volna eredményesebb, ami az akkori időben minden gyanú felett áll, mint másoktól kölcsönözni és használni a vallási közösség eszméjét? Arra voltunk kényszerítve, hogy ezt az eszmét az árjáktól kölcsönözzük.

A zsidóknak sohasem volt semmiféle vallási intézményük, ami a saját lelkületükből alakult volna ki, mivel mi híjával vagyunk minden idealizmusnak. Ez azt jelenti, hogy a hit a túlvilági életben idegen a számunkra.

Tény, hogy a Talmud nem fektet le elveket, amik felkészítenék az egyént az eljövendő túlvilági életre, hanem csupán szabályokat ad egy fényűző élethez ezen a világon.

A Talmud olyan utasítások gyűjteménye, amelyek a zsidó faj fennmaradására és a közöttünk és a gojok közötti kapcsolatok szabályozására irányulnak. Tanításaink nem erkölcsi problémákkal, hanem a szerzés módjával kapcsolatosak.

A zsidó vallás erkölcsi értékeire vonatkozóan vannak teljesen kimerítő tanulmányok, amelyek megmutatják, hogy az a fajta vallás, amely a miénk, titokzatosnak tűnik az árja lélek számára.

Mi a legjobb példái vagyunk a vallási gyakorlat által kialakított viselkedésnek. Kizárólag evilági életünk és lelkiségünk éppen olyan idegen a kereszténység valódi szellemétől, mint amilyen idegen volt a mi karakterünk 2000 évvel ezelőtt ennek az új hitvallásnak Alapítója számára.

A kereszténység Alapítója nem csinált titkot abból, hogy miként értékeli a zsidókat, és abból a tényből, hogy nem volt egy közülünk. Amikor megalapította az új vallást, szükségszerű volt, hogy kiűzzön minket az Isten templomából, mivel akkor is, mint mindig, a vallást kereskedelmi érdekeink előmozdításának eszközéül használtuk.

De abban az időben Jézust keresztre szegeztettük az irántunk tanúsított magatartása miatt, míg a modern keresztények politikai pártokba lépnek, és annak érdekében, hogy választásokat nyerjenek, lealacsonyítják magukat azzal, hogy zsidó szavazatokért koldulnak. Még velünk együtt politikai intrikákba is keverednek saját nemzetük érdekeivel szemben.

Mi addig élhetünk más népek és államok között, amíg sikerül meggyőznünk őket, hogy a zsidók nem külön nép, hanem egy vallási hit képviselői, akik ezért egy ’vallási közösséget’ alkotnak, jóllehet ez sajátos jellegű. Tény, hogy ez a mi legnagyobb hamisításunk.

El kell rejtenünk a saját karakterünket és életmódunkat ahhoz, hogy továbbra is mint paraziták létezhessünk a nemzetek között.

Ezen a vonalon oly messzemenő sikert értünk el, hogy sokan azt hiszik, hogy a közöttük élő zsidók igazi franciák, angolok, olaszok vagy németek, akik történetesen csupán olyan vallásfelekezethez tartoznak, amely különbözik az ezekben az országokban túlsúlyban lévő felekezetektől.

Különösen azokban a kormánykörökben, ahol a tisztségviselők csupán minimális történelmi érzékkel rendelkeznek, viszonylag könnyen alkalmazhatjuk hírhedt megtévesztő módszereinket. Ezért sohasem támad a leghalványabb gyanú sem azzal kapcsolatban, hogy mi, zsidók, külön nép lennénk, és nem csupán egy ’hitvallás’ hívei.

Ennek ellenére egy pillantás az általunk irányított sajtóra elegendő bizonyítékot kellene, hogy nyújtson az ellenkezőjére, még a legcsekélyebb fokú intelligenciával rendelkező emberek számára is.”

A pénz hatalma

Amikor megkérdeztük, hogy a zsidók mi módon tettek szert hatalomra, Mr. Rosenthal ezt mondta:

„A hatalmunk a nemzeti pénzrendszer manipulálása által jött létre. Tőlünk származik az idézet: ’A pénz hatalom’. Amint az a fő tervünkben megnyilvánult, lényeges volt számunkra egy privát Nemzeti Bank alapítása. Az USA bankhálózata ragyogóan beleilleszkedett a tervünkbe, mivel annak tulajdonosa mi lettünk, de a név kormányzati intézményt sejtet.

Kezdettől fogva az volt a célunk, hogy lefoglaljunk minden aranyat és ezüstöt, visszaválthatatlan papírbankjegyekkel helyettesítve azokat. Ezt a célt elértük!”

Amikor a „visszaválthatatlan bankjegyekkel” kapcsolatban kérdeztük, Mr. Rosenthal ezt felelte:

„1968 előtt a hiszékeny goj bevihetett egy Szövetségi Jegybank által kibocsátott dollárt bármely amerikai bankba, és beválthatta azt egy érme alakú dollárra, amely 90%-os ezüst tartalmú, 412,5 gramm súlyú volt.

1933-ig ugyanez a bankjegy beváltható volt egy 90%-os ezüstöt tartalmazó, 254,5 gramm súlyú érmére. Jelenleg viszont a gojoknak nem visszaváltható bankjegyeket adunk, illetve rézérméket. De sohasem adunk nekik aranyat és ezüstöt. Ezentúl csak papírt adunk” – mondta megvetően.

„Mi, zsidók, a papír-trükk által boldogulunk. Ez a módszerünk, amellyel pénzt kapunk, és viszonzásul csak papírt adunk.”

„Tud nekem mondani erre példát?” – kérdeztük.

„Erre számos példa van, de néhány könnyen átlátható: a részvénytőkék, a kötvények piaca, a biztosítás minden formája, és a Szövetségi Jegybank Részvénytársaság által működtetett váltópénzrendszer, nem beszélve az arany és ezüst milliárdjairól, amiket cserébe kaptunk papírbankjegyekért, amiket ostobán pénznek neveznek.

A pénz hatalma lényeges volt a propaganda által végzendő nemzetközi hódításra vonatkozó fő tervünk megvalósításában.”

Arra a kérdésre, hogy miként tervezték meg ennek kivitelezését, ezt mondta:

„Először a bankrendszer ellenőrzésével képesek voltunk uralni a részvénytársasági tőkét. Ennek révén megszereztük a filmipar, a rádióhálózat és az újonnan kialakuló TV-média teljes monopóliumát. A nyomdaipar, az újságok, az időszaki folyóiratok már a mi kezünkben voltak. A legnagyobb zsákmány később került a kezünkbe, amikor átvettük az összes iskolai anyag publikálását. Ezen eszközök által a céljainknak megfelelően alakítani tudtuk a közvéleményt. Az emberek csupán ostoba disznók, amelyek azokat a dallamokat röfögik és visítják, amiket mi adunk nekik, akár igazak azok, akár hazugságok.”

A lélek ellenőrzése és kondicionálása

Amikor megkérdeztük, hogy a zsidók éreznek-e fenyegetést a „csendes többség” részéről, Mr. Rosenthal nevetett erre a gondolatra, és ezt mondta:

„Nincs olyan, hogy csendes többség, mert mi befolyásoljuk a felháborodásaikat. Az egyetlen dolog, ami létezik: a nem gondolkodó többség, és ők nem gondolkodók maradnak mindaddig, amíg a menekülésüket a szigorú szolgálatunkból a szórakoztató iparunk ópiuma jelenti.

Az ipar fölötti uralom révén a munka és a rabszolga emberek urai lettünk. Amikor a napi munka nyomása szinte a robbanásig fokozódik, mi kinyitjuk a pillanatnyi élvezet biztonsági szelepét.

A tv és a filmipar nyújtja a szükséges időleges kikapcsolódást. A programokat gondosan úgy tervezzük, hogy az érzékekkel kapcsolatos érzelmekre hassanak, sohasem a logikusan gondolkodó lélekre. Emiatt az embereket úgy programozzuk, hogy a parancsaink szerint és ne az értelmüknek megfelelően reagáljanak. Soha sincsenek csendben; a gondolkodásban vissza fognak maradni.”

Folytatva a gojok feletti zsidó kontrollal kapcsolatos gondolatot, Mr. Rosenthal ezt mondta:

„Mi a társadalmat kasztráltuk a félelem és a megfélemlítés által. A társadalom férfiassága csupán nőies külső megjelenéssel párosítva létezik. A népesség így – semlegesítve – engedelmessé válik, könnyű felette uralkodni.

Mint minden természetileg herélt lénynek, a gondolataik sem foglalkoznak a jövővel és az utódaikkal, hanem csak a jelenlegi munkával és a következő étkezéssel.” ▶

▶ A munka és az ipar manipulálása

Nyilvánvaló volt, hogy Mr. Rosenthal izgatott lett, amikor említés történt a nemzet iparáról.

„Sikerült megosztanunk a társadalmat azáltal, hogy szembeállítottuk a munkát a vezetéssel. Talán ez az egyik legnagyobb teljesítményünk, mivel a valóságban ez háromszög, noha mindig csak két pontja látható.

A modern társadalomban, ahol tőke létezik, amelynek erejét mi képviseljük, ez van a csúcson. A munka és a vezetés a tőkével együtt egy háromszöget képez. Ezek folytonosan szemben állnak egymással, és a figyelmük sohasem irányul problémájuk csúcsára.

A vezetés arra kényszerül, hogy emelje az árakat, mivel mindig nőnek a tőke költségei. A munkának növelnie kell a béreit, és a vezetésnek magasabb árakkal kell dolgoznia, és így ez az ördögi kör keletkezik.

Minket sohasem vontak felelősségre a szerepünkért, ami az infláció valódi oka, mivel a vezetés és a munka közötti konfliktus oly súlyos, hogy egyiküknek sincs ideje észrevenni a tevékenységeinket. Az inflációs ciklust az okozza, hogy növeljük a tőke költségét.

Nem dolgozunk és nem irányítunk, és mégis profithoz jutunk. Pénzügyi manipulációink révén a tőke, amelyet nyújtunk az iparnak, nekünk semmibe sem kerül. Így többet teszünk, mint Isten, mivel az egész gazdagságunk a semmiből jön létre.

Ön megdöbbentnek látszik! Ne legyen megdöbbenve! Szent igaz, hogy mi valóban többet teszünk, mint Isten.

Ezzel a feltételezett tőkével adóssá tesszük az ipart, a vezetést és a munkát. Ez az adósság mindig nagyobb lesz, és sohasem likvidálódik. Ezzel a folytonos növeléssel szembe tudjuk állítani a vezetést a munkával. Ezért ezek sohasem fognak egyesülni, együttesen ránk támadni és beharangozni egy adósságmentes ipari utópiát.

Mi vagyunk a szükséges elem, mert semmit sem költünk. A vezetés létrehozhatná a saját tőkéjét – a profitot. Üzleti élete növekedhetne, és a profit is növekedne. A munka is jól boldogulna: mialatt a termék ára változatlan maradna, az ipar, a munka és a vezetés egyre jobban boldogulna.

Mi, zsidók, azzal dicsekszünk, hogy az ostoba gojok sohasem vették észre, hogy mi vagyunk azok a paraziták, akik felemésztjük a termelés egyre nagyobb részét, miközben a termelők egyre kevesebbet kapnak."

A vallás kontrolálása

Ahogy teltek az órák az intenzív, de szívélyes interjú során, Mr. Rosenthal kifejtette gondolatait a vallással kapcsolatban is.

„A vallást is tanítani kell, és ennek szükségességével számoltunk. A tankönyvipar és a hírközlő média kontrollálásával vallási tekintélyként mutatkozhattunk.

Számos rabbink professzor a keresztények feltételezett teológiai szemináriumokban. Megdöbbentett minket a keresztények ostobasága, hogy a tanításunkat úgy fogadták el és úgy propagálták, mintha a sajátjuk lenne.

A zsidóság nemcsak a zsinagóga tanítója, hanem minden amerikai 'keresztény egyházé' is. Propagandánk által az Egyház legbuzgóbb támogatónkká vált. Ez még speciális helyet is biztosított számunkra a társadalomban. Az ő hitük az a hazugság, hogy mi vagyunk a 'választott nép', és ők a gojok.

Az Egyház ezen megtévesztett gyermekei megvédenek minket, egészen addig a pontig, hogy lerombolják a saját kultúrájukat. Ez az igazság még az ostobák számára is nyilvánvaló, ha valaki megvizsgálja a történelmet és meglátja, hogy minden háborút azért vívtak fehér emberek fehérek ellen, hogy az uralmunk fennmaradjon.

Kontrolláltuk Angliát a forradalmi háború alatt, az Északot a polgárháború során, valamint Angliát és Amerikát az első és a második világháború alatt.

Vallási befolyásunk által bele tudjuk vinni a mit sem sejtő fehér keresztényeket az egymás elleni háborúkba, amelyek mindig elszegényítik mindkét felet, miközben a pénzügyi és politikai hatalmunk növekszik.

Valahányszor napfényre kerül az igazság, amely leleplez minket, egyszerűen összegyűjtjük az erősségeinket – a tudatlan keresztényeket. Ők megtámadják a keresztes vitézeket, még ha azok a saját családjuk tagjai is.

Ennek példája a faji egyenlőség, ami integrációhoz és végső soron a fajok kereszteződéséhez vezet. A hiszékeny klérus egy szuszra kiokítja a híveit, hogy mi speciális, választott nép vagyunk, miközben egy második szuszra kinyilvánítja, hogy minden faj egyenlő.

A következetlenségüket sohasem fedezik fel. Így mi, zsidók, speciális helyet élvezünk a társadalomban, miközben az összes többi faj a faji egyenlőség legalsó szintjére szorul. Ezért találtuk mi ki a faji egyenlőség hazugságát, mert ezáltal minden fajt alacsonyabb szintre tudunk szorítani.

Azt tanították nekünk, hogy a jelenlegi gazdasági gyakorlatunk jóindulatú, tehát keresztényi. Ezek a szószéki papagájok hangsúlyozzák a jóságunkat, hogy pénzt kölcsönözzünk nekik templomaik építésére. Sohasem tudatosítják, hogy a saját Szentírásuk elítél minden uzsorát.

Buzgón fizetik az óriási kamatainkat. Ezen gyakorlatukkal a társadalmat uralmunk alá helyezték. Politikailag dicsőítették a demokrácia áldásait, és sohasem értették meg, hogy a demokrácia révén nyertünk uralmat a népük felett.

A Szentírásuk azt tanítja, hogy a kormányzás jóindulatú despotikus formája összhangban van e könyv törvényeivel, míg a demokrácia a tömeg uralma, amelyet mi uralmunk alatt tartunk egyházainkkal, médiánkkal és gazdasági intézményeinkkel.

A vallásuk csupán egy másik csatorna, amelyen keresztül irányíthatjuk propagandánk hatalmát. E vallásos bábúk ostobaságát csak a gyávaságuk múlja felül, ezért könnyű uralkodni rajtuk."

A világos hajnalok

Ritkán vallja meg bárki is lelkének intim dolgait úgy, ahogy ezt Mr. Rosenthal tette. A visszapillantás azt mutatja, hogy volt egy nagyobb Erő, amely arra késztette ezt az embert, hogy feltárja mindazt, amit itt leírtunk. Az interjú hátralévő része megerősíti ezt.

„Mivel nem hiszünk a halál utáni életben, minden erőfeszítésünk a 'most'-ra irányul. Nem vagyunk olyan bolondok, mint Önök, és sohasem fogadunk el olyan ideológiát, ami az önfeláldozásban gyökerezik.

Amíg Önök a közösség javáért élnek és halnak, addig mi csupán önmagunk személyéért élünk és halunk. A zsidók irtóznak az önfeláldozás eszméjétől. Ez visszataszító az Ön számára. Nincs olyan ok, amiért érdemes lenne meghalni, hiszen a halál a vég.

Egyedül a saját életünk megőrzése érdekében egyesülünk. A farkasoknak egy csoportja egyesül, hogy rátámadjon a prédájára, de azután szétszélednek, miután mindegyikük jóllakott. Ugyanígy mi, zsidók egyesülünk, amikor veszélyt észlelünk, nem azért, hogy megőrizzük a közösségünket, hanem azért, hogy védjük a saját bőrünket.

Ez a magatartás hatja át egész létünket és filozófiánkat. Mi semmit sem azért hozunk létre, hogy az csupán másoknak legyen jótétemény.

Mi 'szerzők' vagyunk, és kizárólag az 'én' kielégítése érdekel bennünket. Filozófiánkat megérteni annyi, mint megérteni az 'elvételt'. Sohasem adunk, csak elveszünk. Sohasem dolgozunk, hanem élvezzük mások munkájának gyümölcseit. Nem alkotunk, hanem lefoglalunk. Nem alkotók vagyunk, hanem paraziták.

Fizikailag élhetünk egy társadalmon belül, de lelkileg mindig elkülönülünk attól. Dolgozni azt jelentené, hogy termelni, és ennek a munkának a legmagasabb formája az alkotás lenne.

Az Önök faja mindig azért dolgozott, mert örömét lelte abban, amit megtermel. Mi sohasem dolgoznánk azért, hogy bárkivel is jót tegyünk, hanem csakis azért, amit elvehetünk. Mi ezt az árja magatartást felhasználtuk a magunk legnagyobb jólétének elérésére.

Önök azért az örömért akarnak dolgozni, amit az alkotás révén nyernek, miközben sohasem törődnek a fizetséggel. Mi az Önök munkájának eredményét nyomorúságos fizetség ellenében átvesszük, és a magunk boldogulására fordítjuk.

A legutóbbi időkig az iparos ember büszkesége felülmúlta a magas jövedelem megszerzésére irányuló törekvését. De mi a magunk hatalmának, vagyis a pénznek rabszolgájává tudtuk tenni a társadalmat, azzal, hogy arra kényszerítettük az embereket, hogy a pénz után fussanak.

Az embereket a magunk elvételre és szerzésre alapuló filozófiája felé fordítottuk, de úgy, hogy sohase elégüljenek ki. Egy elégedetlen nép a gyalog szerepét játssza a világ meghódításáért folyó sakkjátszmánkban. Így az emberek mindig keresik és sohasem érik el a kielégülést. Abban a pillanatban, amikor önmagukon kívül keresik a boldogságot, készséges szolgáinkká válnak.

Az Önök népe sohasem ébred annak tudatára, hogy mi nekik csupán értéktelen vacakságokat kínálunk, amik nem hoznak kielégülést. Megszerzik az egyiket, elfogyasztják és nincsenek kielégülve. Akkor mi felkínálunk nekik egy másikat.

Végtelen számú külső szórakoztató eszközzel rendelkezünk, oly mértékben, hogy az élet nem képes újra befelé fordulni, hogy megtalálja végleges kielégülését. Önök rabjaivá váltak a gyógyszerünknek, amelyen keresztül abszolút uraikká váltunk.

Az első és alapvető hazugságon (amelynek célja az, hogy az emberekkel elhitesse, hogy mi nem egy népet, hanem egy vallást alkotunk) alapul a többi hazugság.

A legnagyobb félelmünk az, hogy ez a hamisítás lelepleződik, mivel minket megsemmisítenek abban a pillanatban, amikor a közvélemény az igazság birtokába jut, és annak megfelelően cselekszik. Egy dolog egy embert az igazság birtokába juttatni, és más dolog megértetni vele azt, ill. további lépés megnyerni őt ahhoz, hogy annak megfelelően cselekedjék.

Az igazságnak önmagában nincs értéke, amíg nem alkalmazzák, vagy nem használják fel valamilyen módon. Nyilvánvalóvá válik, hogy még itt, Amerikában is küszöbön áll egy ébredés.

Azt reméltük, hogy a keresztény Németország elpusztítása által a velünk foglalkozó minden téma félelmetes tabuvá válik.

De úgy tűnik, hogy újjászületés jelei mutatkoznak itt egy olyan nép soraiban, amelyet igen erőteljesen ellenőrzünk. Jelenleg terveket készítünk egy gyors kivonuláshoz. Tudjuk, hogy amikor hajnalodni kezd, a fény számára már nincs megállás. Részünkről minden erőfeszítés csak erősíteni fogja ezt a fényt és középpontba állítja azt.

Attól félünk, hogy ez a fény mozgalmakban tör előre ebben az országban, különösen az Önök körében. Megdöbbent minket, hogy Önök sikeresen elérik az embereket azután, hogy bezártunk minden kommunikációs ajtót.

Attól félünk, hogy ez egy közelgő pogrom jele, amely hamarosan bekövetkezik Amerikában. Az amerikai közvélemény felismerte, hogy mi vagyunk hatalmon, ami végzetes hiba a részünkről. Ez a nép sohasem lehet szabad mindaddig, amíg ez az ország a zsidók országa. Ez a kinyilatkoztatás lesz a mi vesztünk.

Az amerikai népet könnyen meggyőzte a propagandánk, hogy a toll hatalmasabb, mint a kard. Mi megúsztuk azt, hogy megöljenek minket, és mindaz, amit a goj csinál, csak annyi, hogy beszél róla, ami eredménytelen, mivel mi, a propaganda mesterei, mindig ellenkező beszámolót adunk közzé.

Ha az árják visszatekintenek a történelemre és alkalmazzák a múlt tanulságait, akkor undorodva eldobják a tollat és forró szenvedéllyel kardot ragadnak. (A történelmi visszapillantás megvilágítja értelmünket és megmutatja nekünk, hogy az európai országok a zsidókérdést kizárólag az erő alkalmazásával oldották meg.)

Mindeddig megmenekültünk a kardtól, mert az egyedüli megtorlás ellenünk bizonyos nem-tekintélyes folyóirat, vagy korlátolt terjesztésű pamflet volt. A tolluk nem veszi fel a versenyt a mienkkel, de állandóan attól félünk, hogy megnyílik a szemük és felismerik, hogy soha semmilyen változást nem lehetett előidézni tollal.

A történelmet vérrel írták, nem tintával. Egyetlen levél, folyóirat vagy könyv sem keltette életre a népet, és nem fékezte meg a zsarnokságot. Megértettük ezt az elvet és folytonosan azt sugallja propagandánk az embereknek, hogy írjanak leveleket az Elnöknek, a Kongresszusnak és a helyi médiának.

Biztosak vagyunk abban, hogy továbbra is képesek vagyunk kizsákmányolni, megfélemlíteni és jogaiktól megfosztani a fehér amerikaiakat, amíg fogva tartja őket az illúzió, hogy ők a tömegeket nyomtatott szövegekkel nevelik. Jaj nekünk, ha valaha belátják ennek hiábavalóságát, leteszik a tollat és kardot ragadnak.

A történelem megerősíti azt a tényt, hogy egy öntudatra ébredt kisebbség szenvedélyei – bármilyen kicsi is az a csoport – elegendő erőt tudnak kifejteni ahhoz, hogy romba döntsék a legnagyobb birodalmat is. Nem azok a mozgalmak irányították a sorsot, amelyek a passzív többségre, hanem amelyek az aktív kisebbség valódi erejére támaszkodtak. Az akarat az erő, nem a számok, mert egy erős akarat mindig uralkodik a tömegek felett!

Abban is biztosak vagyunk, hogy ameddig a mi akaratunk erősebb, vagy a nép akarata félre van vezetve, a nép szét van szórva és vezetés nélküli. Mi sohasem leszünk legyőzve szavakkal, hanem csakis erővel!"

Folytatjuk

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

H. Keith Thompson:

KARL DÖNITZ NAGYADMIRÁLIS, A FÜHRER UTÓDA



1945. április 30-án délután, amikor az oroszok által ostromlott Berlin már lángokban égett, a második világháború hőse a Kancellária épülete alatti cementbunkerben öngyilkosságot követett el.

Ez a bátor cselekedet, talán a bátorság utolsó aktusa, képviselte a nyugati civilizáció utolsó hősi állomásának lezárását, egy olyan civilizáció és kultúra végső pontjának lezárását, amelyet Európában tápláltak és fejlesztettek ki számos korábbi évszázad alatt. Az európai világrend természetének megfelelő utolsó vezér tragikus halála egyfelől az ázsiai kommunizmus és nagyorosz nacionalizmus, másfelől az USA, Anglia, Franciaország és vazallusaik, illetve talpnyalóik sokasága által megjelenített zsidó bolsevizmus katonapolitikai győzelmét fejezte ki. Ugyanakkor a második világháború úgynevezett „győztesei" már a győzelem pillanatában csaknem egymás torkának estek, bár 1945 áprilisának ebben a pillanatában az úgynevezett Szövetségesek miközben katonai győzelmüket ünnepelték, a jövőt figyelmen kívül hagyva elkövették első politikai tévedésüket: nem voltak nagylelkűek a legyőzött tengelyhatalmakkal szemben. A következő években a héber bosszúállás terméketlen, saját érdekei ellen dolgozó szelleme fogja motiválni minden tevékenységüket, az a szellem, amely erőteljesen megmutatkozott már a „feltétel nélküli megadás" követelésében, ami azután sok millió civil lakos és katona életébe került, a tengelyhatalmak és a Szövetségesek részéről egyaránt.

1945 áprilisának legvégén és májusában néhány rövid hétre egy másik európai vezér került hatalomra, egy tiszteletre méltó férfi, akit még a Szövetségesek katonai tanácsain belül is tiszteltek. Ez a férfi Karl Dönitz nagyadmirális volt, a Német Haditengerészet főparancsnoka, az északi német fegyveres erők általános parancsnoka, aki abban a feszült pillanatban a keleti területekről menekülő tömegek tengeri és egyéb módon történő szállításáról is gondoskodott. Dönitznek óriási meglepetést okozott, hogy Hitler őt jelölte ki utódául, azaz államfőnek. Az 1945. április 29-én hajnali 4 órára elkészült és Dr. Joseph Göbbels, Martin Bormann birodalmi vezetők és Wilhelm Burgdorf és Hans Krebs tábornokok mint tanúk által aláírt végső Politikai Végrendeletében Adolf Hitler Dönitz Nagyadmirálist nevezte ki a Birodalom elnökének és a Fegyveres Erők főparancsnokának… „az 1939. szeptember 1-jén, a Reichstagban tett kijelentésem erejénél fogva…". Hitler Politikai Végrendelete szellemének megértése végett idézem a következő részletet:

„… Boldogan halok meg, mert ismerem katonáink hősi nagy tetteit és teljesítményeit a fronton, asszonyaink tetteit otthonainkban, földműveseink és munkásaink munkateljesítményét. Mindez egyedülálló a történelemben. Ismerem a nevemet viselő ifjúság teljesítményét. Katonáink áldozatából és önfeláldozásából, amelyben velük osztozom, fog újjászületni Németország eljövendő történelme során a nemzetiszocialista mozgalom kisugárzó reneszánszának és így a nemzetek majdan megvalósuló igazi közösségének a magva. Kérem a Hadsereg, a Haditengerészet és a Légierő vezetőit, hogy minden lehető eszközzel erősítsék katonáink nemzetiszocialista ellenállásának szellemét… a mi feladatunk, a nemzetiszocialista állam további építésének a feladata az eljövendő évszázadok munkájának középpontjába kerül. Ez minden egyes személyt arra kötelez, hogy a közérdeket szolgálja és a saját hasznát ennek a célnak rendelje alá. Megparancsolom minden németnek, minden nemzetiszocialistának, férfinak, nőnek és a Fegyveres Erő minden emberének, hogy legyenek mindhalálig hűségesek és engedelmesek az új kormányhoz és annak elnökéhez…"

1945. április 30-án este Plön-ben Dönitz csak a következő üzenetet kapta: „Admirális Úr, a Führer Önt nevezte ki utódjává, Göring birodalmi marsall helyett. Megerősítés írásban következik. Ön ezáltal fel lett hatalmazva minden intézkedés megtételére, amit a helyzet megkíván. – Bormann."

Dönitz Emlékirataiban leírja a reakcióit: **„Ez engem teljesen meglepett. 1944. július 20-a óta néhány nagy összejövetel kivételével egyáltalán nem beszéltem Hitlerrel… Sohasem kaptam semmilyen célzást erről a témáról senki mástól sem… Feltételeztem, hogy Hitler azért jelölt ki utódjául engem, mert lehetőséget akart teremteni arra, hogy a Fegyveres Erők egyik tisztje véget vessen a háborúnak. Arra, hogy ez a feltételezés helytelen volt, nem jöttem rá egészen 1945–46 telég, amikor Nürnbergben először hallottam Hitler végakaratának kikötéseiről… Amikor elolvastam az üzenetet, egy pillanatig sem kételkedtem abban, hogy kötelességem elfogadni a feladatot… állandóan attól féltem, hogy valamiféle központi hatalom hiánya káoszra vezet és százezrek életének értelmetlen, céltalan feláldozását okozza… Tisztában voltam azzal,… hogy minden katona életének legsötétebb pillanata az, amikor feltétel nélkül le kell tennie a fegyvert, és ez most jött el. Azt is tudtam, hogy az én nevem mindörökre össze lesz kötve ezzel az aktussal, és a gyűlölet, valamint a tények elferdítése folyamatosan megkísérli beszennyezni a becsületemet. De a kötelesség azt parancsolta, hogy ne fordítsak semmilyen figyelmet az ilyen megfontolásokra. Az én politikám egyszerű volt… megpróbálni annyi életet megmenteni, amennyit csak tudok…"**

Dönitz teljes erővel feladatához kezdett. Plön-ben találkozott Heinrich Himmlerrel és udvariasan elhárította Himmler ajánlatát, hogy ő legyen „a második ember Dönitz kormányában". Dönitz utasította Keitel tábornagyot és Jodl tábornokot, hogy jöjjenek Plön-be a katonai helyzet értékelése miatt.

Május 1-jén reggel a következő, „titkosnak és személyesnek" minősített rádióüzenetet kapta Dönitz a Kancellárián tartózkodó Bormanntól: **„Most lép hatályba. Önhöz érkezem, amilyen gyorsan csak lehetséges. Véleményem szerint megérkezésemig tartózkodnia kell a nyilvános megnyilatkozástól."** Dönitz a szövegből feltételezte, hogy Hitler meghalt, de semmit sem tudott a körülményekről. Néhány nyilvános bejelentést azonnal meg kellett tenni. Emlékirataiban elmondja: úgy érezte, hogy Hitler halálát tiszteletteljes szavakkal kell megfogalmazni: **„… Befeketíteni Őt, amit – érzésem szerint – a környezetemből sokan szerettek volna, hogy megtegyek, meggyőződésem szerint szégyenteljes, hitvány dolog lett volna… Úgy hittem, a tisztesség azt parancsolja, hogy oly módon kell megfogalmaznom a bejelentésemet, ahogy ténylegesen megfogalmaztam. Nem gondolom, hogy ma másként cselekedném…"** Következésképpen 1945. május 1-jén a következő bejelentést tette az Északnémet Rádióban:

„A Führer engem nevezett ki utódául. Ezért felelősségem teljes tudatában átveszem a német nép vezetését ebben a végzetes órában. Első feladatom megmenteni a német férfiakat és asszonyokat az előretörő bolsevista ellenség pusztításától. Egyedül ezt a célt szolgálja a katonai küzdelem folytatása. Ameddig az angolok és az amerikaiak továbbra is akadályozzák ennek a feladatnak a teljesítését, kénytelenek vagyunk folytatni a harcot és védeni magunkat ellenük. Az angolok és az amerikaiak ebben nem a saját népük érdekeiért, hanem egyedül a bolsevizmus európai terjeszkedéséért fognak harcolni."

Dönitz május 1-jén kiadta a Fegyveres Erőkhöz intézett napiparancsát is, amely ugyanezt némileg más nyelvezettel tartalmazta. Továbbá, szembeszállva a fegyveres erők fegyelmének egyre növekvő hiányával, kiadta a következő nyilatkozatot a katonai szolgálatoknak: **„Elvárom a fegyelmet és engedelmességet. A káosz és az összeomlás egyedül a parancsaim azonnali, maradéktalan végrehajtásával akadályozható meg. Mindenki, aki ilyen körülmények között nem tesz eleget a kötelességének, és a német asszonyokat és a gyermekeket rabszolgaságra és halálra ítéli, áruló és gyáva. Az eskü, amelyet a Führernek tettetek, most mindannyitokat az irántam való engedelmességre kötelezi, minthogy maga a Führer nevezett ki utódjának."** Amint Dönitz mondja: **„A következő néhány nap megmutatta, hogy a Német Fegyveres Erők elfogadták a tekintélyemet, és csak ez számított."**

1945. május 1-jén Dönitz megkapta a harmadik és végső rádióüzenetet a berlini Kancelláriából, amely ugyancsak „személyes és titkos" minősítésű volt, de ezúttal Göbbels és Bormann írta alá:

„A Führer tegnap 15 óra 30 perckor meghalt. Április 29-i akaratával Önt nevezte ki a Birodalom elnökévé, Göbbels-t birodalmi kancellárrá, Bormannt pártminiszterré, Seyss-Inquart-ot külügyminiszterré. A Führer döntését és parancsát elküldtük Önnek, Schörner tábornagynak és Berlinen kívül biztonsági letétbe helyeztük. Bormann megkísérli ma elérni Önt a helyzetről való tájékoztatás céljából. A Fegyveres Erők és a közvélemény tájékoztatásának formája és időzítése az Ön belátására van bízva. Tudomásul vétetik."

Az események melodramatikus sorozata folytán Martin Bormannt valószínűleg megölték Berlinben, Dönitz nagyadmirálishoz mentében, de más magas rangú tisztek sem tudtak Dönitz-höz érni, és a lényeges dokumentumok másolatait Dönitz sohasem kapta meg. Ebben az időpontban Dönitz még nem tudott Göbbels május 1-i, a rádióüzenetet követő öngyilkosságáról. Helyesen úgy érezte, hogy a saját feje után kell megtennie a maga kormányzati kinevezéseit, hogy kormánya egyáltalán működhessen. Logikus módon nem tudott kinevezni olyan tisztségviselőket, akiknek hollétéről nem tudott (valójában azt sem tudta, hogy az illetők élnek-e vagy meghaltak), vagy akiknek kiemelkedő szerepe Hitler kormányában hátrányosan befolyásolta volna a Szövetségesekkel folytatandó tárgyalásokat. A helyzetet ezen a végzetes napon, 1945. május 1-jén így foglalta össze Emlékirataiban: **„… sebesültekkel, menekültekkel és katonákkal teli tengeri szállítmányok siettek nyugat felé, miközben a szárazföldön is menekültoszlopok nyomultak nyugati irányba, a Pomerániában, Brandenburgban és Sziléziában lévő hadseregtestek folytatták visszavonulásukat az angol–amerikai demarkációs vonal felé."**

Dönitz nagyadmirálisnak az volt a terve, hogy részleges fegyverletételt hajt végre nyugaton. E cél érdekében azt a parancsot adta a hamburgi parancsnoknak, hogy küldjön egy tisztet fehér zászlóval a britekhez május 3-án felkínálni Hamburg megadását, és tájékoztassa őket arról, hogy egy tábornoki delegáció von Friedeburg admirális parancsnoksága alatt útban van, hogy tárgyaljon velük. Közben a brit előrenyomulás miatt Dönitz áthelyezte főhadiszállását és kormányzati székhelyét Mürwickbe (Flensburg közelében). Ott tárgyalt a még mindig létező német erők képviselőivel és azt tanácsolta nekik, hogy foganatosítsanak olyan akciót, amely képessé teszi őket arra, hogy az amerikaiak előtt tegyék le a fegyvert és ne az orosz erők előtt. Kialakított egyfajta egészséges tiszteletet az USA Haditengerészete iránt – előmozdítandó a viszont tiszteletet amerikai részről. De az amerikai szárazföldi erők másmilyenek voltak, tiszti állományuk nagyrészt zsidókból, söpredék fehér katonákból és négerekből állt. Dönitz addig még nem találkozott Eisenhowerhez hasonlóan gondolkodó ún. politikai tábornokkal.

Ezekben a nehéz időkben sok hősi cselekedetre került sor. Itt csupán egyet idézek. Ahogy Dönitz elmondja az Emlékirataiban, Dr. Karl Hermann Frank, Cseh- és Morvaország protektora, foglalkozva a cseh aggodalmakkal népük politikai sorsával kapcsolatban, abban az esetben, ha a Protektorátus orosz kezekbe kerül, Dönitz beleegyezését kérte arra, hogy felkínálja a fegyverletételt az amerikaiaknak. Dönitz valószínűtlennek gondolta, hogy sikerülne akárcsak megpróbálni is ezt, és így kommentálta a helyzetet: **„Ez a Frank, nem törődve a saját személyi biztonságával a sikernek csupán a leghalványabb esélyével is hajlandó lett ▶**

▶ volna visszatérni egy olyan országba, amelyről tudta, hogy a forradalom határán van, pusztán annak érdekében, hogy a Protektorátus lakói számára biztosítsa problémáik emberségesebb megoldását. Ezt az ő javára kell írni.”

Dönitz május 4-én teljes felhatalmazást adott von Friedeburg tengernagynak, hogy fogadja el a Bernard L. Montgomery tábornagy által felkínált fegyverszünet különböző feltételeit. Von Friedeburg a brit főhadiszállásra repült azokkal a további utasításokkal, hogy azt követően menjen Eisenhower tábornokhoz Rheims-be, és kínáljon fel német fegyverletételt az amerikai szektorban. Ahogy Dönitz írja: **„Megtettük az első lépést abba az irányba, hogy külön fegyverszünetet kössünk a Nyugattal, anélkül, hogy arra kényszerítenének minket, hogy a német katonákat és civileket az oroszok kénye-kedvére hagyjuk.”**

Eisenhower pörlekedő, nehéz embernek bizonyult. Május 6-án Dönitz elküldte Alfred Jodl vezérezredest tárgyalni az amerikai fenevaddal, aki elutasított minden külön fegyverletételt és tájékoztatta Jodl-t, hogy az amerikaiak azt a parancsot fogják kapni, hogy tüzeljenek minden német katonára, aki fegyverletételi szándékkal megközelíti az amerikai vonalakat, mégpedig akkor is, ha fegyvertelen. Ez természetesen kifejezett megszegése volt a Genfi Egyezménynek, amivel persze Eisenhower nem törődött, minthogy a neki adott politikai utasításokat a washingtoni kormánytól kapta. Eisenhower a feltétel nélküli fegyverletételt május 7-re parancsolta, de Jodl el tudta érni az ellenségeskedések befejezésére a május 9-i dátumot, és ezzel lehetővé tette Dönitznek, hogy folytassa a katonák és menekültek kivonását a keleti területekről. A fegyverszüneti okmány Rheims-ben, 1945. május 7-én végbement hivatalos aláírásának története közismert. Németország részéről Jodl és von Friedeburg írta alá az első kapitulációs dokumentumot. Dönitz felhatalmazta a német delegátusokat – Keitel tábornagyot, von Friedeburg admirálist és Stumpff tábornokot –, hogy írják alá a dokumentumot a Német Fegyveres Erők részéről. Az oroszok kívánságára az eljárást megismételték Berlin-Karlhorst-ban május 8-án. Amint kiderült, a fegyverszüneti tárgyalások során a német küldöttekkel udvariasan bántak a britek és az oroszok, de ellenségesen és gyerekes megvetéssel az amerikaiak. Erre a viselkedésre példát maga Eisenhower szolgáltatott, aki később megdorgálta Robert J. Stack amerikai dandártábornokot és másképpen is kellemetlenségeket okozott neki, mert az Göringgel udvariasan bánt a foglyul ejtése alkalmával. Eisenhower szemrehányást tett Patch tábornoknak, az USA 7. Hadserege parancsnokának is, mert a német hadifoglyokkal tisztességesen bánt. Lásd Leonard Mosley „The Reich Marshal” (A Birodalmi Marsall) című könyvét (320–322. o.).

A Német Fegyveres Erők 1945. május 9-én kiadott utolsó parancsának egy része így hangzik:

„… Dönitz nagyadmirális parancsára a Fegyveres Erők feladták a reménytelen küzdelmet. A közel hat évig tartó hősi küzdelem így véget ér… A Német Fegyveres Erők megadták magukat a túlerőnek… Minden német katona, tengerész és pilóta ezért megalapozott büszkeséggel teheti le a fegyvert és láthat hozzá népünk örök életének biztosításához… A megszámlálhatatlan sebből vérző hazánk iránti engedelmesség, a fegyelem és a feltétlen hűség az a szent kötelesség, amelyet halottaink elvárnak mindannyiunktól.”

Amint Dönitz megjegyezte az Emlékirataiban: **„Úgy gondoltam akkor, és még mindig úgy gondolom, hogy ezek a szavak megfelelőek és igazságosak voltak.”** A fegyverletétel megtörtént, az ellenségeskedések megszűnését a legtávolabbi előőrsökön is biztosították. Dönitz teljes erővel kormányzati feladataihoz látott. Az általa irányított kormány a vele tárgyaló Szövetségesektől de facto státuszt kapott. A Dönitz-kormány idején az utódlás jogi bonyodalmaival W. Lüdde-Neurath az 1950-ben megjelent könyvében foglalkozik, de még ezt a művet is a Németország nyugati zónájában 1950-ben fennálló elnyomó politikai viszonyok fényében kell elolvasni. A szerző szerint Dönitz Hitler által történt államfői kinevezése kétségtelenül törvényes volt, és ennek törvényességét semmiképpen sem érintette a német szuverenitásnak a Szövetségesek megszállása által okozott elvesztése. A német jog szerint egy államfő lemondása csak úgy lehetséges, ha egyidejűleg az utódot is kinevezik. Ez természetesen alkalmazható az államfő önkorlátozásának (vagyis öngyilkosságának) esetére is. Amikor az utód kinevezése nem történik meg, a hivatal a Birodalmi Legfelsőbb Bíróság elnökére száll (a Weimari Alkotmány 51.§-a). Az államfői funkció megszűnése ezért jogilag kizárt. Az 1934. augusztus 1-i törvény az elnök és a kancellár hivatalát Adolf Hitler személyében egyesítette, és a német nép ezt az 1934. augusztus 18-i népszavazás során jóváhagyta. A továbbiakban mind a belföldi, mind a nemzetközi tárgyalások során általában elismerték Hitlert államfőnek. Továbbá, ugyanez a törvény kifejezetten megadta Hitlernek azt a jogot is, hogy kinevezheti az utódját. Ezt megtette – minden ellenvélemény nélkül – az 1939. szeptember 1-i, a Reichstagban elmondott nyilatkozatában, megnevezve utódjaként Göringet és Hess-t ebben a sorrendben. A későbbi események és dokumentumok e sorból törölték Hess-t (Angliába repülését követően) és Göringet (mert Hitler szerint Göring át akarja venni az ő vezetői hatalmát 1945 áprilisának a végén). Ezért Hitler 1945. április 29-i Politikai Végrendelete (amely Dönitzet nevezte ki államfővé és Göbbels-t kancellárrá) jogi elsőbbséget élvezett és törvényesen bízta meg kormányzói hatalommal a Dönitz-kormányt. (1942. április 26-án a Reichstag a háború idejére abszolút hatalmat szavazott meg Hitlernek, felfüggesztve minden ellenkező törvényt. Hasonló hatalmat ruháztak Abraham Lincoln elnökre az amerikai polgárháború alatt.)

Eamon De Valera-nak, Írország miniszterelnökének, majd későbbi elnökének soha el nem múló érdeme, hogy felhívta az írországi német követet és részvétét fejezte ki Hitler halála alkalmából, egyszersmind elismerte a Dönitz által vezetett új kormányt. Kétségtelen, hogy ha az idő lehetővé teszi, a diplomáciai képviselők cseréje is megtörtént volna a semleges nemzetekkel. Dönitz tényleg az volt, és annak kellett lennie, aminek érezte magát: egy új német kormány feje volt a szó minden értelmében. Ezt írta: **„… A lényeges az volt, hogy létre kellett hoznunk a szükséges állami minisztériumokat egy központi kormány keretén belül. De az is lényeges volt, hogy összegyűjtsük a legkiválóbb szakembereinket a különböző területeken, annak érdekében, hogy képesek legyenek felajánlani együttműködésüket a megszálló hatalmaknak. Elsődleges feladatunk volt biztosítani a német nép számára a puszta túléléshez szükséges dolgokat…”**

A Dönitz-kormány a megalakulása után a következő feladatokat tűzte ki maga elé: megakadályozni az éhínséget; helyreállítani a közlekedést és az ipart; újjáépíteni a házakat és ideiglenes szállást biztosítani a hontalanoknak; megpróbálni megőrizni a fizetőeszköz értékét; újból létrehozni a bankrendszereket és segíteni a menekülteket, elhelyezni az oroszok által megszállt területekről elmenekült több millió németet és nem-németet. A Dönitz-kormány névsora: Gróf Lutz von Schwerin-Krosigk (külügyminiszter, pénzügyminiszter, a kormány elnöklő tisztviselője), Dr. Wilhelm Stuckart (belügyminiszter és kulturális miniszter), Albert Speer (iparügyi és termelési miniszter), Dr. Herbert Backe (élelmezési, mezőgazdasági és erdőügyi miniszter) és Dr. Dorpmüller (postaügyi és közlekedési miniszter). Mindannyiuknak másodlagos szerepe volt a Hitler-rezsimben, de mindannyian lényegében véve nem politikusok, hanem a maguk területén bürokratikus tapasztalattal és technikai ismeretekkel rendelkező emberek voltak. Speer kiválasztása nem volt szerencsés: ő haszonleső kaméleon volt, noha technikai téren tehetséges ember. Speer azonnal belső kampányt kezdeményezett, hogy meggyőzze a Dönitz-kormányt a lemondás szükségességéről. Ahogy Dönitz írja: **„Speer nyomatékosan hangsúlyozta azt a véleményét, hogy mi [a kormány] mondjunk le. De önmagára vonatkozóan úgy gondolta, hogy az amerikaiak továbbra is együtt fognak működni vele.”** Schwerin-Krosigk annak a véleményének adott hangot, hogy csupán a Fegyveres Erők adták meg magukat, a német állam továbbra is létezik Dönitz államfővel. Amint Dönitz megjegyzi: **„… Maguk az ellenségeink is elismerték az én teljhatalmam jogosságát, amikor a három fegyveres szolgálat azon vezetőivel tárgyaltak, akiknek alá kellett írniuk a fegyverletételi egyezményt… Sem én, sem átmeneti kormányom tagjai nem mondhattunk le önként. Ha ezt tettük volna, a győztesek joggal mondhatták volna: Mivel a szabályosan megalakult kormány… elmenekült, nincs más választásunk, mint hogy lehetővé tegyük: az egyes zónákban egymástól független német kormányok alakuljanak, amelyek azután hagyják, hogy a mi katonai kormányzatunk gyakorolja a hatalmat felettük… Államfő maradtam tehát, amíg erőszakkal el nem távolítottak. Ha nem így teszek, akkor… magam szolgáltattam volna politikai ürügyet Németország felosztására…”**

Az amerikai Lowell W. Rooks vezérőrnagy és a brit R. L. S. Foord brigádtábornok vezetése alatt ún. Szövetséges Ellenőrző Bizottság érkezett Németországba, amelyhez a későbbiekben a szovjet Nyikolaj Truszov vezérőrnagy is csatlakozott. Ez a bizottság tárgyalt a Dönitz-kormánnyal, de nem nagyon reagált a javaslataira és nem sok együttműködést mutatott. Dönitz megjegyezte: **„Ezeken a találkozókon a Szövetségesek képviselőinek magatartása visszafogott, de korrekt volt. A normális, a nemzetközi szokásoknak megfelelő udvariasságot betartották, de az, hogy én és kormányom tagjai hasonló visszafogottságot és szűkszavúságot voltunk kénytelenek mutatni, csak természetes volt.”** Eközben bizonyos előrehaladást sikerült elérni, különösen az élelemről való gondoskodás és a közlekedés területén, tekintet nélkül az együttműködésnek a Szövetségesek képviselői részéről tapasztalható hiányára. A kormány rendszeresen ülésezett és keményen dolgozott. A bürokrácia érdekes módon többnyire saját életet él, néhányan pl. a Hitler-rezsim adminisztratív hivatalnokai közül színre léptek és folytatták munkájukat. Az SS egyik „gondolkodója” jelentések készítésébe fogott a világpolitikai ügyekről. Ő pl. 1945 augusztusában még mindig működött. A Szövetségesek hírszerző szolgálatai érintetlenül átvettek bizonyos „náci” hírszerző szervezeteket, nevezetesen Reinhardt Gehlen hírszerző szervezetét, amely az Oroszországgal kapcsolatos hírek összegyűjtésére szakosodott.

Ezt követően vészjósló jel volt, hogy a Szövetségesek országaiban kampányt vezényeltek a Dönitz-kormány ellen. Amint Dönitz megjegyezte:

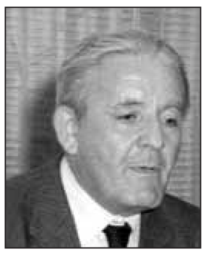
„Az ellenséges sajtó és különösen a Moszkvai Rádió elkezdett foglalkozni a Dönitz-kormánnyal… Az ideiglenes kormány és a brit, valamint amerikai bizottsági tagok közötti együttműködés felkeltette irigységüket… Churchill először ellenezte elmozdításomat. ’Hasznos eszközként’ fel akart használni… Ha hasznosnak bizonyultam volna, ezt számításba vették volna ’a tengeralattjáró parancsnokságon belül elkövetett háborús atrocitások’ vádjával szemben, amit ellenem emeltek. [Churchill, VI. kötet, 646. o.] Pontosan ez volt az a hidegen kalkulált magatartás, amire számítottam a brit politika részéről… Azután… május 15-én Eisenhower az Oroszországgal való barátság érdekében parancsot adott az eltávolításomra…”

A Dönitz-kormány letartóztatását Howard Katzander tizedes újságíró egy cinikus cikkben írta le az amerikai „Yank: The Army Weekly”-ben. A cikkben a Dönitz-kormányt „grandiózus blöffnek” nevezte, szerinte „e kormány célja, hogy rábeszélje a Szövetségesek parancsnokságát, hogy engedélyezze neki a részvételt a nemzetgazdaság újjászervezésében” és azt, hogy a német fegyveres erők leszerelését az OKW irányításával végezzék, „azért, hogy érintetlenül megőrizzék egy új Wehrmachtnak és egy új háborús lelkületű kormánynak a magvát”. 1945. május 23-án Dönitzet, Jodl-t, von Friedeburgot és másokat összehívták a Patria hajó fedélzetére, ahol Rooks tábornok, nem vesztegetve az időt protokollra vagy udvariaskodásra, közölte Eisenhower döntését, hogy **„… a Szovjet Főparancsnoksággal egyetértésben… ma a működő német kormányt és a Német Főparancsnokságot, különböző tagjaival együtt őrizetbe fogjuk venni, mint háborús bűnösöket. Ezért a működő német kormányt feloszlatjuk… A 21. Hadsereg katonái veszik őrizetbe a különböző katonai és polgári személyeket és bizonyos dokumentumokat…”** Miután Rooks megkérdezte, hogy van-e ehhez hozzászólás, Dönitz ezt válaszolta: **„Minden szó felesleges lenne.”** A Dönitz-kormány és a Legfelsőbb Parancsnokság tagjait összegyűjtötték és útnak indították, tarkójukon összekulcsolt kézzel, géppisztolyt rájuk szegezve egy hadifogolytábor felé. Von Friedeburg admirális mindenesetre inkább az öngyilkosságot választotta, mint a Szövetségesek fogolytáborát.

A Dönitz-kormány rövid időszakát némileg hosszasan tárgyaltam a történelmi jelentősége miatt. A Szovjetunió szembenállása várható volt. De ha a nyugati Szövetségesek bizonyos előrelátással rendelkeznek, Európa történelme teljesen más irányt vehetett volna. A legitim kormányt egy külső ellenség katonai paranccsal nem „oszlathatja fel” és tagjait sem tartóztathatja le. Minthogy törvényesen jutott hatalomra, és ugyanazok az erők ismerték el, amelyek elrendelték a „feloszlatását”, a Dönitz-kormány a történelemben az egységes Németország utolsó de jure és de facto kormánya marad.

Folytatjuk

(Ford.: *Tudós-Takács János*)



Tudós-Takács János:

ISTENNEL A HAZÁÉRT

(Páter Zadravecz, a magyar Kapisztrán életpéldája)

Divat ma egyes nemzeti körökben vadul támadni a kereszténységet, Szent Istvántól a XX. századi pápákig; divat azt állítani, hogy a kereszténység azzal, hogy „az ősi magyar vallás" helyébe lépett, megfosztott minket ősi szellemiségünktől, legyengítette a Nemzetet. A kereszténységet hibáztatják Mohácsért, Trianonért, a második világháború elvesztéséért és az azt követő bolsevista és liberális uralomért.

A kereszténységet támadók annak tanaiból jóformán semmit sem ismernek, s amit tudni vélnek, azt is rosszul, elferdítve tudják. Valójában nem a kereszténység ellen hadakoznak, hanem propagandisztikusan elferdített torzképe ellen, és a nemzetietlen, sőt napjainkban is gyakran ténylegesen hazaáruló egyházi személyek szálkák a szemükben, mint például a Rákosi – majd a Kádár – rezsim hírhedt békepapjai.

De – hála Istennek – voltak másmilyen papok és püspökök is a magyar történelem folyamán szép számmal. Olyanok, akik – a mohácsi csatában hősi halált halt Tomori Pál kalocsai érsekhez hasonlóan – dolgoztak, harcoltak, szenvedtek és – ha kellett – meghalni is képesek voltak a Magyar Nemzetért. Ilyen volt a XX. század hőslelkű, igaz magyar főpapja, Zadravecz István tábori püspök.

A vérségileg horvát–német származású, de izzó magyar lelkű Zadravecz István 1882-ben született. Magyar öntudata már gyermekkorában megnyilvánult, amikor az idegen hangzású neve és túlfűtött temperamentuma miatt őt „délszlávnak" gúnyoló osztálytársa előtt – rendkívül indulatosan, de tiszta magyar szívvel és önérzettel – magyarnak vallotta magát. Ezt a hitvallását élete során sokkal nehezebb körülmények között is megismételte és életével hitelesítette egészen a haláláig…

Az egész életében puritán egyszerűségben élő Zadravecz István az evangéliumi szegénységet eszményként követő Szent Ferenc rendjébe lépett: franciskánus szerzetes lett. Eszményi szerzetesi élete, kiváló szónoki tehetsége és rendkívüli bátorsága hamar felkeltette egyházi elöljárói figyelmét, és egészen fiatalon tábori püspök lett.

1919-ben, a véreskezű, hírhedt Tanácsköztársaság rémuralma ellen fegyvert ragadó, 1919. június végi ludovikás felkelésnek legfontosabb szellemi előkészítője volt, s miután a bolsevisták a felkelést leverték, és annak operatív szervezői közül többeket rövid úton kivégeztek, Zadravecz Istvánra is hasonló sors várt. Csak Romanelli olasz ezredes ultimátuma, amely előtt Kun Béla meghátrált, mentette meg Zadravecz életét szinte az utolsó percben.

Ugyanezen év őszén Szegedről a Nemzeti Hadsereg élén Horthy Miklós fővezér Zadravecz István és Prohászka Ottokár áldásával indult el helyreállítani a rendet a bolsevisták által feldúlt országban. S később, Horthy Miklós kormányzósága idején szónoklataival és közéleti tevékenységével minden lehetőt megtett azért, hogy a keresztény-nemzetinek hirdetett, a trianoni országcsonkítástól sújtott és hatalmas szociális problémákkal küszködő rendszer valóban keresztény, nemzeti és szociális érzékenységű legyen. Járta az országot, több ezer beszéddel vigasztalta a magyar népet, erősítette a nemzeti öntudatot, a magyar megmaradás és feltámadás legfontosabb zálogát, törölte a magyar fájdalom könynyeit. Nem a még mindig jelenlévő feudál-kapitalizmus szekerét tolta, hanem a magyarság nemzetfenntartó, legmagyarabb és legkeresztényibb részének, a szegény parasztságnak az apostola volt. Egy róla írt óda „a szegény magyarok szegény püspökének" nevezte – találóan, mert soha senkitől egy fillért nem fogadott el. Tálcán felajánlott igazgatósági helyeket utasított el. Dúsgazdag lehetett volna, csak ki kellett volna nyújtania a tenyerét. Még azon a címen sem vette el senkinek sem az ezüstjét, hogy azzal nyomort enyhítsen, mert nemcsak beöltözött egykor az apostolok mezítlábas csuhájába, hanem élte is folyamatosan az Ősegyház szegény életét, amelynek neve „közös élet", latinul „vita communis". Ez az élet az eszményi szocializmus élete, s bár a „communis" latin szó etimológiailag a kommunizmushoz áll közel, ez az élet és ez az életeszmény nem kommunizmusnak, hanem igazi értelemben vett szocializmusnak nevezhető, mert a kommunisták gyakorlati tetteit röviden így lehetne jellemezni: „ami a tiéd, az az enyém". Zadravecz és az igazi szocialisták viszont ezt választották jelmondatuknak: „ami az enyém, az a tiétek", vagyis a Nemzeté. S *az ilyen eszmény a kereszténységgel ötvözve nem más, mint a keresztény nemzetiszocializmus.* Ennek volt apostola Zadravecz István.

S amikor a béke évei után, a népjogot súlyosan sértő, galád szovjet kassai bombázást követően, 1941-től fogva a magyar katona fegyverrel a kézben harcolt azért, hogy a Kárpát-Duna Nagyhaza magyar maradhasson, és harcolt a német bajtársakkal együtt a nemzetiszocialista Új Európáért, akkor Zadravecz István a beszédeivel áldozatvállalásra, hősiségre és kitartásra buzdította a Fegyveres



Nemzetet. Ezért a tevékenységéért a legnagyobb elismerést és köszönetet érdemelte volna, és olyan tiszteletet, amelyben Hunyadi János kortársának, Kapisztrán Szent Jánosnak volt része. De tettei a győztesek mérlegén „háborús és népellenes" bűnöknek minősültek. Mindezeket betetőzte azzal, ami addigi életének, világnézeti meggyőződésének logikus következménye volt: 1944. november 4-én jelen volt azon a történelmi eseményen, amelynek keretében Magyarország eddigi utolsó törvényes Államfője, Szálasi Ferenc Nemzetvezető a Szent Korona előtt letette az esküt. Zadravecz István, aki egész életében a kitartásra buzdított, akinek a neve a bolsevizmus elleni harc szimbólumává lett, 1944. október 15. után nem választhatott más Utat és Célt, mint amelyet a Hungarista Mozgalom és annak vértanú Vezetője, Szálasi Ferenc.

A visszaható erejű törvények alapján ítélkező, a természetjogot és a tételes jogszabályokat lábbal tipró Nürnbergi Per mintáját követő Népbíróság 1946. április 10-én 5 évi börtönre ítélte Zadravecz Istvánt, aki kiszabadulása után a bolsevista Rákosi- és Kádár-rezsim alatt is folytatta, de immár titkosan, „föld alatt" a magyarság lelki újjászületése érdekében végzett munkáját. Kollaboráns, megfélemlített, lelkileg összetört, meghasonlott püspöktársai által teljesen elhagyatva, magányos harcosként küzdött, hivatalosan mint „zsámbéki harangozó" a magyar katolikus jövőért. 1950-től 1965-ig, a haláláig *titkos körülmények között,* vagyis a kommunista állam tudta és előzetes beleegyezése nélkül, *de* egyházjogilag *érvényes és megengedett módon* száznál jóval több katolikus papot szentelt fel. Ezzel döntő módon hozzájárult ahhoz, hogy a magyar katolikus egyháznak olyan papjai legyenek, akik *nem árulói, hanem harcosai* akarnak lenni a Jézus Krisztus által alapított Egyháznak és hűséges fiai a magyar Hazának.

E titkos szentelései közül kiemelkedik az 1960. március 19-i alkalom, amikor egy budapesti magánlakásban, de mégis viszonylag ünnepélyes körülmények között hét olyan személyt szentelt pappá, akiket 1959. március 19-én állami nyomásra kizártak a Központi Papnevelő Intézetből, mert szolidaritást vállalva a politikai okok folytán korábban kizárt társaikkal, azok visszavételét követelték. A szentelési szentmise közben mondott emlékezetes szavaival egész életre szóló útravalóval látta el az Egyház új papjait: **„Kettőt adok kezetekbe: a Krisztus Vérével telt serleget és az Evangélium könyvét… Ma szombat van. Hétfőn valamennyien kenyérkereső segédmunkásként megjelentek a munkahelyeteken. Ott mindenki segédmunkásnak fog tekinteni titeket, és senki sem érzékel rajtatok semmi változást. De nektek egész életetek során tudnotok kell, hogy ezen a napon óriási változás történt: eltörölhetetlenül Krisztus papjai lettetek."**

Zsámbékon 1965-ben megkereste Kádárék „Kossuth Rádiójának" egyik munkatársa; interjút akart vele készíteni. Ő nem állt kötélnek. **„Ha elmondom az igazat Önöknek, azt mondanák, hogy hazudok. De ha azt mondanám el, amit Önök elvárnak, tényleg hazudnék"** – mondta.

Befejezésül álljon itt a Népbíróság előtt, 1946. április 10-én, az utolsó szó jogán elmondott beszédének néhány gondolata:

„Ügyész Úr! Tessék idenézni! Ez itt a nyakamon nem aranylánc, csak kopott zsinór. Ez itt nem aranykereszt, hanem csak finom öntvény egy kicsit befuttatva arannyal… Igaz, volt aranyláncom is, de elvitték. Volt aranygyűrűm is, azt is elvitték. Nem baj! Ha ez az értéktelenség is szemet szúr, … tessék elvinni, majd madzagspárgán fakeresztet akasztok a nyakamba, és úgy járom tovább a magyar utakat. De *ettől a fakereszttől féljenek jobban, mint az aranykereszttől, mert Krisztus… keresztfán váltotta meg a világot."*

„Néhány perc múlva az ügyem felett kettétörendő pálca reccsenése nem ítélet lesz, … mert a… Népbíróság nem ítélhet az én világnézetem és beszédeim felett! Ezek felett már ítélt az Isten, … amikor engem felkent és misszionáriussá küldött a néphez… Ezek felett ítéletet senki sem mondhat, még a Népbíróság sem!

A Népbíróság ítélete csak vallomás lesz… Ítéletével megvallja a Népbíróság, hogy a fiatal demokrácia akar-e Istennel… és az Egyházzal együtt haladni… *Engem az eddigi egy éves börtön megtanított szenvedni, de félni nem.* Csak az lesz az utolsó kérésem, hogy még egyszer felemelhessem áldásra felkent főpapi kezemet, és főpapi áldást hintsek szerencsétlen nemzetemre, de elvárom, hogy áldásomat az irányított sajtó… ne bélyegezze nagy botránynak, mert a fasiszta püspök megáldotta az összegyűlt fasisztákat."

Adja a Magyarok istene, hogy ha a Nemzetünk jelenlegi sanyarú liberál-bolsevista elnyomása elleni harcunk során szenvednünk kell is, Zadravecz István példája nyomán ne bénítsa meg a félelem elszántságunkat, mert **a magyar jövőért folytatott harcban meghalni lehet, de félni és elfáradni soha!**

Kitartás!

Végvári Levente Attila:

Az igazság nevében!

(politikai kör(kór)kép)

Gyurcsány és klikkje, vagy éppen az SZDSZ szerint, egy „erőszakos szélsőjobboldali kisebbség” sajátítja ki nemzeti szimbólumainkat, és akarja megmondani, hogy „hogyan éljék meg magyarságukat” mások.

Vizsgáljuk meg kicsit ezeket az állításokat, és a „mások magyarságát”!

Ez az erőszakosnak titulált kisebbség Gyurcsány Ferenc hírhedt őszödi beszéde után jelent meg a politika színterén. A kiszivárgott – valóban vérlázító – beszéd után, ténylegesen spontán tömegek özönlöttek ki az utcákra, és – teljes joggal – a hazug miniszterelnök távozását követelték. (Ebből a szempontból most lényegtelen, hogy a mi megítélésünk szerint ez az égvilágon semmin nem változtatna.)

Az események aránylag békésen zajlottak, egészen addig, amíg nem sikerült kiprovokálni a televízió székháza elleni támadást (ami szinte törvényszerűen következett a beszéd azon provokatív, pökhendi, cinikus részéből, miszerint: *lesznek tüntetések, lesznek, de a tüntetők majd elfáradnak és hazamennek…*). Ezt követően, a hatalom zsoldjában álló karhatalmi erők a legbrutálisabb eszközöktől sem riadva vissza, oszlatni kezdték a különböző helyeken egybegyűlt tömeget. A tömeg reakciója egyrészről a kétségbeesés, félelem és menekülés volt, másrészről a valóban kisebbségnek nevezhető eltökélt, elszánt, tettre kész csoport tagjainak válasza, akik a terrort látva, a keményebb ellenállás, a harc mellett döntöttek (itt most ne menjünk bele abba, hogy ennek módja, vagy egyes megnyilvánulásai mennyire voltak helytelenek, ez ui. már a tömegpszichózis kérdéskörébe tartozik).

A kérdés csak az, hogy kit nevezhetünk ebben az esetben erőszakosnak?

– Azt az időközben kisebbségbe szorult és hatalmához az ország többségének akaratával szemben is foggal, körömmel ragaszkodó politikai „elitet”, amely a legdurvább brutalitástól sem riad vissza, hogy ellenlábasait elhallgattassa,

– avagy a nemzeti ellenállásnak azt a részét, amely ebbe nem hajlandó beletörődni, és az erőszakra hasonló eszközökkel válaszol?

A másik ilyen ocsmány hazugság a „békés többséggel” való takarózás.

Nyugodtan elmondhatjuk, hogy a többség mindig „békés”. Még ’56-ban is, amikor pedig a nemzeti forradalom az egész országra kiterjedt, csak egy kisebbség vállalta a tényleges fegyveres harcot a megszállókkal szemben. Ebből viszont semmiféle következtetést nem vonhatunk le ennek a „békés többségnek” a szimpátiájáról, vagy hovatartozásáról, legfeljebb csupán tettrekészségéről vagy annak hiányáról!

A többség jobban szereti otthonában, a fotelben káromkodva szidni a rendszert, mint „vásárra vinni a bőrét az utcán”, és ennél tovább nem is jut el soha.

A következő ilyen hazug kommunikációs fogás, amely a hatalmon lévő erők egyik kedvenc vesszőparipája, „az utcára kivitt politika” helytelenítése. Csakhogy mi a probléma azzal egy demokráciában, ha az emberek kiviszik az utcára a politikát? Ehhez bizony joguk van, és – ha azt látják, hogy a politikai „elit”, a parlament soraiban a magyarság érdekeit senki nem képviseli – mi mást is tehetnének? Hol adhatna hangot a véleményének az utca embere, ha nem az utcán, amikor ráadásul a média már nem más, mint a hatalmon lévő megszálló politikai erők szolgalelkű szócsöve?

Ettől az „utcán politizálástól” egyébként érdekes módon „politikusaink” sem riadnak vissza minden esetben, és ennek kapcsán mindjárt meg is vizsgálhatjuk állítólagos magyarságukat.

Kétségtelenül vannak esetek, amikor a baloldali, liberális erők félreteszik ezt az alapelvüket, és maguk is az utcára vonulnak. Természetesen nem a környező országokban élő, tőlünk elszakított magyarságot ért atrocitások, a sorozatos magyarverések, esetenként késelések és az illetékes hatóságok szemhunyása, de nem is a csonka-országon belüli, a magyarokat sújtó gombamód szaporodó brutális cigány-bűncselekmények okán, vagy az érvényben lévő benesi dekrétumok elleni tiltakozásul. Dehogy! Ilyenkor ezek az urak úgy élik meg „magyarságukat”, hogy hallgatnak és lapulnak.

Ezzel szemben „remek” alkalom a tiltakozásra egy zsidó jegyiroda elleni molotovkoktélos támadás, miként „kitűnő lehetőség” a közszereplésre az „Élet Menete”-ként csúfolt össznépi – valójában zsidó – összejövetel, ahol sokadszor lehet megemlékezni a második világháború állítólagos „zsidó áldozatairól”. Így élik meg ők a „magyarságukat”. Nem is értem mi kifogása lehet ez ellen egyeseknek, és valóban érthetetlenek azok a szélsőségesen rosszindulatú hangok, amelyek ezek után megkérdőjelezik az illetők magyar érzelmeit!

A hazugságok szövevénye egy egészen érdekes helyzetet teremtett. Az teljesen nyilvánvaló, hogy ők maguk, akik a magyarságukról papolnak, miközben minden magyarellenes törekvést és erőt – legalább is cinkos és cinikus hallgatásukkal, de legtöbbször tevékeny részvételükkel – támogatnak, tökéletesen tisztában vannak vele, hogy minden szavuk hazugság. Tehát szemrebbenés nélkül hazudnak bele az emberek arcába, a televízió kameráiba, az újságírók mikrofonjaiba. Eközben nyilván azzal is tisztában vannak, hogy azok, akik ellen szót emelnek, akik nem egy irányból szerzik be az információikat, és nem érik be az irányított közfelfogás szolgalelkű szócsövévé vált média lózungjaival, legalább annyira tudják, hogy hazudnak, mint ők maguk. Magyarán, azt is tudják, hogy mi is tudjuk.

Ebből következik, hogy a hazugságok már a legkisebb mértékben sem szólnak nekünk, hanem egyedül a tájékozatlan többségnek. Ez viszont azt jelenti, hogy a hatalmon lévő nemzetellenes politikai erők mindenfajta párbeszédet megszakították a nemzeti erőkkel, hiszen ez – legalább bizonyos fokú – őszinteség hiányában, képtelenség.

Éppen ezért miféle naivitást feltételez az a magatartás, amely valamiféle párbeszédet, netán konstruktív együttműködést tart lehetségesnek a hazugságnak ezekkel az apostolaival, a magyarság megnyomorítóival? Ezek közé soroljuk természetesen a teljes parlamentet, beleértve az úgynevezett „ellenzéket” is, hiszen ők maguk is olyan hatalmi pozícióban vannak – nem beszélve arról, hogy nyilván nem tájékozatlanabbak, mint mi – ami által a rendszer részévé válnak, és eszük ágában sincs mindezen hazugságokról lerántani a leplet, holott éppen az előbb említett pozíciójuknál fogva, ezt megtehetnék.

Márpedig – hungaristaként vallom – párbeszédnek és konstruktív együttműködésnek minősül pl. a bármiféle szavazáson, népszavazáson, parlamenti pártok által szervezett rendezvényen való részvétel is – kivéve, ha tiltakozó ellendemonstrációról van szó. A párbeszéd ideje lejárt! Mikor akarjuk ezt tudomásul venni, ha minden nap az arcunkba vágják ennek okát, de mégsem vagyunk hajlandóak belátni e megállapítás igazságát?

Visszafogott jóindulattal szemléljük ugyan a nemzeti kezdeményezések félszeg megnyilvánulásait, pedig abban a pillanatban, amint a nemzeti erő az elnyomó, megszálló rezsim legitimitását elismeri, önként hajtja a fejét az igába. Aki elfogadja az ellenség által diktált játékszabályokat, igyekszik megfelelni elvárásainak, eleget tenni tiltó határozatainak, politikailag korrektnek bizonyulni, annak a hatalom már ki is húzta a méregfogát.

Mit mond Jézus: Aki megvall engem az emberek előtt, azt én is megvallom az én mennyei Atyám előtt. És még: Én vagyok az út, az igazság és az élet.

Jézus = igazság, tehát igazság = Jézus. Aki megalkuvó az igazságban, megtagadja Jézus Krisztust!

Ha egy korrupt, hazug hatalom, vagy annak szócsövei „megvádolnak” azzal, hogy szélsőjobboldali, hungarista vagyok, nem úgy védekezem, hogy azonnal letagadom, és igyekszem bebizonyítani a rendszer iránti hűségemet, hanem vitába kell szállnom ennek bűnös voltával!

Ez egyre inkább lehetséges és egyre könnyebben kivitelezhető, hiszen egymás után kénytelen revideálni Szálasi Ferenccel kapcsolatos nézeteit és tanításait még a hatalom zsoldjában álló történészek hada is, ahogyan az évek múlásával hozzáférhetőkké válnak különböző levéltári iratok, vagy akár, bizonyos zsidók hagyatékából rejtélyes módon, egyszeriben „előkerülnek” Szálasi Ferencre nézve felmentő dokumentumok.

A revizionista történészek és kutatók kiváló, komoly munkáit ismerjük, tehát a holocaust vádja megint csak nem állja ki a kritikai vizsgálódást. (Nem véletlenül kerülik is azt oly’ nagy igyekezettel.)

Németország pont annyi joggal tartott igényt a Versailles-i békében tőle elszakított színtiszta német területekre, városokra, a németek millióira, mint Magyarország az elrabolt országrészeire és rabsorba taszított honfitársainkra. (Danzig pl. 200 évig porosz főváros, 1939-ben lakosainak 98%-a német volt.)

Sztálin, Churchill és Roosevelt háborús uszítók és zsidó bábok voltak és ebbeli történelmi szerepüket ma már a kicsit is tájékozottabb jobboldalinak kötelező jelleggel ismernie kell, a tudni kell pl., hogy a háborús politikának vagy a háború kirobbantásának felelőssége sem Hitler vagy a nemzetiszocializmus terhére írandó.

Akkor hát mi Hitler, Szálasi és a nemzetiszocializmus mai napig megbocsáthatatlan, engesztelhetetlen talmudi gyűlöletet kiváltó bűne?

– Hogy meg akarták állítani a rohamosan terjedő, pusztító zsidó térnyerést, miközben egy igazságos békerevízióért küzdöttek! Ezt nekünk magyaroknak kéne a legjobban tudnunk!

Aki még idáig sem képes eljutni, az nemhogy jobboldalinak, de még értelmes, gondolkodó embernek sem tekinthető. És aki ezt nem tudja felvállalni, az megint minden lehet, csak jobboldali nem. És most nem kizárólag a hungaristákról beszélek.

Aki tehát az őt ért támadásokat úgy próbálja elhárítani, hogy Szálasi Ferencet gyorsan „legazemberezi”, nem tesz mást, mint sajátmagáról állít ki erkölcsi értelemben szegénységi bizonyítványt.

Az igazság nem „nézőpont kérdése”, és nem relativizálható, mint, ahogyan azt sokan szeretnék elhitetni. Az igazság egy és oszthatatlan. Nem feltétlenül kell Szálasi Ferenccel mindenben egyetértenie valakinek, de gazembernek nevezni őt nem egyéb, mint aljas zsidó rágalom!

Bárhogyan is közelítem meg, mindig ugyanoda érkezem vissza: az egyetlen hiteles politikai erő a nemzetiszocializmus, hungarizmus. Az egyetlen, aki kérlelhetetlenül felveszi a harcot a hazugsággal szemben, az egyetlen, amely’ nem hajlandó a sátáni rendszerrel semmiféle kompromisszumra vagy együttműködésre, az egyetlen, amelynek az igazsággal szemben nincsenek egzisztenciális megfontolásaik, az egyetlen, mely’ a teljes kitaszítottságot is vállalja az igazság nevében!

Az, hogy miért nincs mégsem kellő ereje, hogy miért nem mozgat meg széles tömegeket, miért nem tudja (még) elfoglalni az őt megillető helyet az ország és Európa politikai és társadalmi vérkeringésében, már hosszas fejtegetéseket igényelne, és újabb kérdéseket vetne fel. Az okokat vizsgálva mindenesetre a legszembetűnőbb az a kérlelhetetlen gyűlölet és üldöztetés, amelyet a nemzetiszocializmussal szemben ország- és világszerte egyaránt tapasztalhatunk, és természetesen a tömegek önzésre való nevelése, az individuum, az ego olyan fokú mértéktelen, beteges, mesterséges és tudatos felhizlalása, ami képtelenné tesz bármiféle áldozathozatalra a köz érdekében.

Összetett és bonyolult kérdés ez, amelynek összefüggéseit, hátterét kutatni kell, s e kutatást mindenekelőtt egy önvizsgálattal célszerű kezdeni!

Arthur Kemp:

MILYEN HIBÁT KÖVETETT EL A FEHÉR DÉL-AFRIKA?

A fehér Dél-Afrikáról 1980-ban még az ellenségei is elismerték, hogy a leghatalmasabb ország az afrikai kontinensen. 25 évvel később ez a fehér óriás összeomlott, és az ANC kezébe került, és ma is ott van.

Azok a fehér-afrikaiak, akik egykor urai voltak ennek az országnak, ma alávetett nemzet, és egy olyan nép uralkodik rajtuk, amely csupán 120 évvel ezelőtt még nem ismerte a kereket. Hogyan történhetett ez meg? Mi történt az Apartheid-del? Miért nem garantálta ez a politika a fehér túlélést ebben az országban? Milyen hibát követtek el?

Az Apartheid – a valóságban az erőltetett társadalmi elkülönülés – nem volt más, mint illúzió, Dél-Afrika demográfiai realitásának eltorzítása, nem beszélve arról, hogy végül is erkölcstelen is volt. Valójában ki akar több millió nem-fehér ember fölött erőszakkal uralkodni? Melyik józan eszű fehér ember óhajtja ezt örökül adni a gyermekeinek? Ami rosszabb ennél, a konzervatív fehér dél-afrikai politikusok sohasem értették meg, és valószínűleg még ma sem értik meg azt, ami a politikai hatalom fő mozgató ereje: a fizikai megszállást. A politikai hatalom a fizikai megszállásból ered: nem a történelmi jogokból, nem a birtoklevélből, nem az erkölcsi jogokból, – hanem egyedül a megszállásból.

Azok a népek, amelyek megszállnak egy területet, meghatározzák a társadalom természetét azon a területen. Mindenki számára ismerős két példa megvilágítja ezt. Az 1. példa: Észak-Amerika. Ezen a kontinensen az amerikai indiánok éltek évezredeken keresztül, és létrehoztak egy kultúrát, amely uralta ezt a kontinenst. Az észak-amerikai kultúra azt a tényt tükrözte, hogy ott az amerikai indiánok éltek, és ők alkották a népesség többségét. De Krisztus után 1500 évvel a kontinens megtelt Európából jött fehér bevándorlókkal. Ők felváltották az amerikai indiánokat: kiszorították őket Észak-Amerika birtoklásából.

Noha az amerikai indián kultúra több ezer évig uralkodott, néhány száz év alatt ezen a kontinensen az uralkodó kultúra fehér európaivá vált. Ez az elmozdulás azt a tényt tükrözte, hogy Észak-Amerika lakóinak többsége fehér európai lett – és az amerikai indián civilizáció „elbukott", mert Észak-Amerika népe megváltozott.

Ennek az okozatnak – a népek kiszorításának és a civilizációjuk ezt követő eltűnésének – közvetlen velejárói vannak faji tekintetben. Ezért bármelyik konkrét civilizáció esetében a felemelkedés és a bukás nem a gazdasági életen, a politikán, az erkölcsi életen keresztül követhető nyomon, hanem magának a népnek a tényleges faji jelenlétében. Ha a társadalom, amely a szóban forgó civilizációt létrehozta, fajilag érintetlen homogén egység marad, akkor e civilizáció aktivitása fennmarad. De ha a társadalom egy adott konkrét területen belül faji összetételét tekintve – a megszállás, bevándorlás vagy számbeli csökkenés következtében – megváltozik, akkor a civilizáció, amelyet ez a társadalom létrehozott, eltűnik vele együtt, és átadja helyét egy új civilizációnak, amely annak a területnek új népességét tükrözi.

A 2. példa: Izrael. Izrael Államа ma politikai realitás, nem azért, mert a Biblia szerint a zsidók oda tartoznak (noha sok zsidó és keresztény így gondolhatja), hanem egyszerűen azért, mert a cionista mozgalom biztosította, hogy a zsidók többséget alkossanak azon a területen. Ez a letelepítés és a bevándorlás tudatos politikájának következménye volt, amely évtizedeken keresztül összehangolva folyt. Ez alkotja azt az elgondolást is, ami a jelenlegi izraeli kormány tervei mögött van: zsidó telepeket létrehozni a megszállt arab nyugati partvidéken. A terület fizikai megszállásától az adott faji összetétel megváltozását remélik, egészen addig a pontig, amíg ez ténylegesen Izrael részévé nem válik.

A történelem azt tanítja, hogy két fő oka van annak, hogy valamely társadalom faji összetétele megváltozik. Ti. a katonai megszállás vagy a külföldi munkaerő felhasználása. Az amerikai indiánok iskolapéldáját adják a katonai megszállás esetének, míg Dél-Afrika tipikus példáját adja a külföldi munkaerő felhasználásának. Amikor egy változás az idegen munkaerő felhasználásával megy végbe, akkor a következő folyamat játszódik le: – Az uralkodó társadalom importál (általában fajilag) idegen munkaerőt a fizikai munka végzésére. – Ezek a fajilag idegen emberek megtelepednek, szaporodnak, és magukba szívják az illető társadalom kulturális struktúráját (a fehér országokban a tudományt, az egészséggondozást, a technológiát stb.) – Számbelileg tovább gyarapodnak és végül a puszta számbeli fölényüknél fogva uralják a befogadó társadalmat.

Ez – egyszerűen szólva – demográfiai realitás: azok, akik megszállnak egy országot, meghatározzák annak a társadalomnak a természetét. Így volt ez – és így van ma is – Dél-Afrikában, ahol a népesség számadatai pontosan feltárják, hogy az idegen munkaerő felhasználása kiszorította az ország fehér lakosságát saját hazájából. Fontoljuk meg a következőket: A régi Transzvál (a „régi" Dél-Afrika négy tartományának egyike) első népszámlálása során azt mutatta, hogy 297 277 fehér és 937 127 nem-fehér ember élt azon a vidéken (Transzvál., 1911, Encyclopedia Britannica). Fontos tény, hogy az 1904-es népszámlálás azt is mutatja, hogy e nem-fehérek közül 135 042 külföldön született, és csak azért jött az országba, hogy „az arany- és egyéb bányákban" dolgozzon. Az összes feketének csak 77 %-a született Transzvál-ban. Ez azt jelenti, hogy ha az átmenetileg bevándorló munkások számát levonjuk az összes fekete számából, akkor azt kapjuk, hogy a 297 277 fehéren kívül 802 085 Transzvál-ban született fekete élt azon a vidéken. Nos, az 1960-as népszámlálás szerint a Transzvál-i lakosság száma 6 225 052 volt, akik közül csak 1 455 372 volt fehér (Transzvál, 1966, Encyclopedia Britannica). Meg kell jegyezni, ez a szám csak Transzvál-ra vonatkozik. Az egész országra vonatkozóan a számadatok még félelmetesebbek: 1966-ban 4,5 millió fehér élt itt, a feketék száma pedig 30–35 millió között volt. Mi okozta ezt az aránytalan egyensúly-eltolódást, azt, hogy amíg 1904-ben 802 000 fekete élt a búr anyaországban, addig 1960-ban – mindössze 56 év elteltével – 4 769 680? A válasz: a feketék azért sokasodtak, mert munkavállalóként bevándoroltak Transzvál-ba, ott letelepedtek, használták a fehér társadalom vívmányait (egészséggondozás, technológia stb.), és ezért számuk exponenciálisan növekedett.

Ez nem csupán Transzvál-ban volt így, ahol a nem-fehér munkaerő felhasználása okozta ezt a nagy demográfiai eltolódást. A keleti parton lévő Durban város (Natal „régi" tartományban) egy másik lélegzetelállító példával szolgál. Durban város rendőrségi jelentése szerint 1893. július 31-én csak 360 bennszülött nő élt a városban, a hottentottákat is beleértve. Noha ez a jelentés nem tartalmazza, hogy hány fekete férfi élt 1893-ban Durbanben, feltételezhető, hogy hasonló számú férfi élt ott. Mindenesetre valószínűtlen, hogy a Durban-i népesség 1893-ban 1000-nél több lett volna.

A 2001-es népszámlálás szerint Durban népessége 3 090 117 fő volt, akik közül 277 492 volt fehér (9 %), szemben 2 812 625 nem-fehérrel. Ez magában foglal mintegy 618 000 indiait is, akiket a britek hoztak be a városba fizikai munka végzésére. Ezért a Nemzeti Párt által az Apartheid hivatalossá tétele nem vette figyelembe az igai problémát: azt, hogy a fehér lakosság egyszerűen kisebbségben volt a nem-fehérekhez képest.

Ezzel a problémával az egész történelem folyamán mindig szembe kellett néznie minden kisebbségnek, amely megpróbál uralkodni egy országban a többség fölött: azzal az ellentmondással, ami abból adódik, hogy nagy számban beengednek fajilag idegeneket az országba fizikai munka végzésére, miközben megpróbálják megakadályozni, hogy e civilizációt az idegenek uralják. Az igazság az, hogy ez nem lehetséges. Dél-Afrikában majdnem minden fehér háztartás egy vagy több fekete szolgálót alkalmazott (és még jelenleg is alkalmaz). Egy fekete fiatal lányt (vagy lányokat) alkalmaznak a ház takarítására, egy (vagy több) fiút a kert rendben tartására. Az építőipari munkát mindig feketék végzik. Valójában tehát mint fizikai dolgozók a feketék építették ki a fehér Dél-Afrika infrastruktúráját. Nem ők voltak a tervezők vagy irányítók, de a fizikai munkaerőt ők szolgáltatták.

A búr farmerek, akiket napjainkra tönkretettek, keserűen panaszkodnak a birtokaikat ért támadások és a kormányzati terv miatt, amelyek elveszik tőlük és újra felosztják farmjaikat. De ugyanezek a farmerek voltak azok, akik a fekete munkások százait alkalmazták (és még mindig alkalmazzák) farmjaikon, és akik a fekete családoknak iskolákat, élelmet és – természetesen – templomokat adtak. A becslések szerint minden egyes fehér-afrikai farmer egészen a mai napig mintegy 100–300 fekete munkást alkalmaz, és még szolgáltatásokat nyújt a fekete munkások családjának is. Minthogy farmjaikon több száz fekete jut egy fehérre, nem csoda, hogy a fehér farmerek ki vannak téve az ilyen támadásoknak.

A bányákban, az ország gazdasági szívében a segédmunkások óriási többsége, többszázezer ember – fekete. Az egész országban mindazok túlnyomó többsége, aki valahol dolgozik, a gyári munkásoktól a taxisofőrökig, az útépítőktől a házépítőkig a múltban és a jelenben is – fekete. A gazdasági integráció e tömegére az Apartheid-kormány megpróbált ráerőltetni egy társadalmi szegregációt, és fenntartani egy fehér kormányzást: ez olyan terv volt, ami kezdettől fogva halálra volt ítélve. Az Apartheid tévedésen alapult: a tévedés abban állt, hogy a nem-fehérek használhatók munkaerőnek a társadalom működtetésére, de jóllehet fizikailag többséget alkotnak Dél-Afrikán belül, mégsem ők határozzák meg Dél-Afrika társadalmának természetét.

A Soweto-i hatalmas lakónegyed, Johannesburg mellett, a „fehér" városban dolgozó nem-fehér munkások lakónegyede 1961-ben épült, az Apartheid-politika csúcsán, amely politikáról feltételezték, hogy a fehérek megmentője lesz. Valójában mindaz, amit az Apartheid tett, mindössze az, hogy garantálta: a fehérek által lakott területeket egész biztosan el fogják özönleni az egyre növekvő számú nem-fehérek. Az Apartheid arra az előfeltevésre épült, hogy a feketék dolgozhatnak, de szegregált területen kell élniük, ahonnan dolgozni járnak. Az Apartheid hazugsága akkor abban állt, hogy a szigorú szegregáció által lehetséges biztosítani, hogy a feketék ne uralkodjanak egy ország fölött, amelyben ők voltak és vannak többségben.

A történelem tanúsága világos: sohasem létezett olyan társadalom, amelyben a népesség többsége nem határozta meg az adott társadalom természetét. Sehol, sohasem. Azt lehet mondani, hogy a fehér Dél-Afrika többé-kevésbé elhitte azt a hazugságot, hogy van ilyen társadalom. Boldogok voltak, hogy vannak fekete házi szolgáik, hogy feketék szolgálják ki őket az éttermekben, vasalják ruháikat, megvetik ágyaikat – és készek voltak elhinni, hogy a letelepedett fekete munkások tömege az ő területükön belül sohasem lesz hatással országuk politikai hatalmi struktúrájára. Tréfásan azt mondták, hogy a fehér dél-afrikai társadalom meghatározása ez: **„Olyan valakik együttese, akik inkább akarják, hogy meggyilkolják őket a saját ágyukban, mint hogy megvessék azt."** Megdöbbentő? Ha tisztességesek akarunk lenni: valójában nem az. Fontoljuk meg ezeket az igazi példákat:

– Az Apartheid alatt a feketék nem használhatták a fehérek nyilvános WC-it, de arra alkalmazták őket, hogy tisztogassák ezeket a WC-ket minden nap. Csak csodálkozni lehet egy ilyen rendelkezés naivitásán.

– Az Apartheid alatt a feketék dolgozhattak az ▶

▶ éttermek konyháiban, elkészíthették az ételeket, tányérra tehették és felszolgálhatták a fehéreknek, de nem étkezhettek ugyanazon asztalnál ugyanabban az étteremben. Milyen képmutatás ez? Bizonyos, hogy ha egy állami vezető következetes akart volna lenni, meg kellett volna tiltania, hogy a feketék bármilyen módon éttermekben dolgozzanak. Az Apartheid azonban nem ment enynyire messze, mert arra az előfeltevésre épült, hogy a feketék végzik a munkát.

Cinikus megfigyelők a dél-afrikai fehérek felfogására jellemző „fűnyíró" jelenségről beszéltek. A fekete munkást a fűnyíróhoz hasonlónak tekintették. Egy fűnyíró nyugodtan ül a pajtában vagy a garázsban, amíg nincs rá szükség, azután lenyírja a füvet, majd visszamegy a helyére, ahol nyugodtan ül, nem okoz semmilyen problémát mindaddig, ameddig legközelebb szükség nem lesz rá. A fehér Dél-Afrika valahogy azt hitte, hogy a fekete munkás olyan, mint a fűnyíró: az ember körül lehet, és amikor nincs rá szükség, el lehet rejteni a kis pajtában, ahol jól elfér és csendben van, amíg nincs rá szükség ismét. A realitás természetesen drámaian különbözik ettől.

Az Apartheid-hazugság egy másik fontos része az volt, hogy katonai erővel a rendszer sértetlenül fenntartható. A demográfiai realitás megint rácáfol erre: a dél-afrikai fehér lakosság maximális nagysága mintegy 5 millió fő volt, míg a fekete népesség száma ugyanakkor mintegy 30 millió. Az 5 millió fehérből kevesebb, mint 800 000 ember volt katonaköteles korban, és még ezek sem hívhatók be azonos időben, ezért a valóságban az állam nem támaszkodott többre, mint néhány százezer azonos időben behívható katonára – ahhoz, hogy ellenőrizzen és vezessen egy sok milliós fekete népességet. A demográfiai realitásból egyértelműen következett volna, hogy az Apartheid nem tartható fenn katonai eszközökkel. A hazugság mégis folytatódott, és a fiatal fehér dél-afrikaiakat besorozták a hadseregbe és a rendőrségbe, hogy harcoljanak és haljanak meg egy olyan rendszerért, amely már a kezdetétől fogva halálra volt ítélve.

Ugyanazon időben a fehér nyugati egészséggondozás és technológia tömegesen elérhető volt: a déli félteke legnagyobb kórházát Johannesburg mellett Soweto-ban létesítették, sajátosan a fekete népesség számára. A feketék csecsemőhalandósági arányszáma drámai arányban csökkent, és alacsonyabb lett, mint a feketék uralta Afrika többi részén. A népesség gyors növekedése további nyomást gyakorolt az ország demográfiai összetételére. Mivel a fekete lakosság növekedése ugrásszerűen minden évben folytatódott, a fehér Apartheid-kormány számára egyre sürgetőbb lett, hogy egyre inkább elnyomó jellegű törvényeket alkosson a fehérek védelmére.

Ezek a törvények (bírói jóváhagyás nélküli letartóztatás, könyvekkel és emberekkel kapcsolatos tilalmak) önmagukban is elég rosszak voltak, de amikor a konfliktus erősödött, mindkét fél olyan módszereket kezdett alkalmazni, amelyeket minden tisztességes társadalom elkerült volna. Az Apartheid-állam hivatalosan létrehozott halálosztagokat alkalmazott, miközben a rendőrségi kínvallatás rutinná vált, és az ANC bombákat helyezett el az éttermekben és a csőcseléket merényletekre bátorította.

A nagy hazugság nevében –, hogy az Apartheid fenntartható legyen – az állam magatartása mindkét oldalon erkölcstelen cselekedetekhez vezetett. A fekete ellenállási mozgalom a stratégiai célpontok ellen cserbenhagyásos baleseteket okozó támadásokat vezetett. Ennek megtorlására a dél-afrikai rendőrségnek széleskörű felhatalmazást adtak a letartóztatásokra és más drákói rendszabályokra, amelyek közül valamennyi kizárólag rövid távú „tűzoltási" eszköz lehetett, mivel a fő problémát, annak megakadályozását, hogy az országot a fekete többség megszállja, nem célozta meg sohasem semmilyen Apartheid-törvény.

A fehér kormány megkísérelte a „Nagy Apartheid" politikájának gyakorlati alkalmazását. Függetlenséget adtak számos hagyományos fekete törzsi anyaországnak, az elsőnek az 1970-es évek közepén. Ezen a módon az Apartheid-kormány beleringatta magát abba az illúzióba, hogy a fekete politikai törekvések kielégíthetők azzal, hogy ezek a törzsi anyaországok szavazati jogot gyakorolhatnak, annak ellenére, hogy nagyszámú törzsi ember ezen államok határán kívül élt, az úgynevezett fehér városi területeken (amelyek valójában egyáltalán nem voltak fehér többségűek, ha a házi szolgákat, kertészeket, üzleti dolgozókat, gyári munkásokat, bányászokat, sofőröket stb. is számba vesszük).

A fehér kormány nem volt hajlandó hozzáilleszteni e hagyományos törzsi területek méreteit a demográfiai változásokhoz, makacsul azt állítva, hogy a „Fekete Anyaország" területe (az egész ország területének 13%-a) arányos a lakosságával, amely ugrásszerű növekedése után az ország egész lakosságának már több mint 80%-át alkotta, még ha az ország sok mezőgazdasági területet is tartalmazott. Röviden összefoglalva: az Apartheid-kormány nem volt hajlandó elfogadni a faji dinamika igazságát: azok határozzák meg a társadalom természetét egy megszállt területen, akik az adott területet megszállják, függetlenül attól, hogy az a vidék eredetileg kihez tartozott.

A fehér Dél-Afrika sorsa akkor lett megpecsételve, amikor a területi felosztást nem illesztették hozzá a demográfiai realitásokhoz, amikor minden erőfeszítés arra irányult, hogy fekete anyaországokat hozzanak létre, és senki sem törekedett fehér „anyaország" létesítésére, ugyanakkor továbbra is igényt tartottak a fekete munkaerőre.

Az 1980-as évek közepének részleges reformjai (a vegyes fajú házasságok és a vegyes fajú politikai pártok tilalmának eltörlése, bizonyos korlátozott alkotmányjogi reformokkal, amelyek az indiaiaknak és némely dél-afrikai kevert fajú embercsoportoknak parlamenti képviseletet adtak) jelentős mértékben nem állították meg az erőszak növekedését. Ténylegesen a faji erőszak drámai méretekben nőtt: a reformok létrehozták a „növekvő várakozások kielégületlen forradalmát", és pontosan a fekete erőszak és fehér ellenerőszak ezen időszaka alatt járt a faji háború a legtöbb halálos áldozattal.

A fehér kormány 1990-ben szembesült végre azzal az igazsággal, hogy nem lehet többé eredményesen kontrollálni a növekvő fekete lakosságot, és visszavonta az ANC betiltását, továbbá kiengedte Nelson Mandelát a börtönből. 1994-ben az „egy ember-egy szavazat" választás révén az ANC került hatalomra. Noha a szigorú értelemben vett Apartheid már az 1980-as években véget ért, 1994 tekinthető az Apartheid-politika végének. Elkerülhetetlen volt az Apartheid bukása. A demográfiai realitás következtében az Apartheid-et nem lehetett kikényszeríteni, ráadásul ez egyúttal erkölcsileg is elfogadhatatlan volt, mert a fiatal fehéreket arra kényszerítette, hogy olyan konfliktus részesei legyenek, amely nem volt megnyerhető. Ezért a fehér Dél-Afrika az Apartheid-del elhintette a saját bukásának magvait. A szegregáció rendszere sohase tartható fenn, ha ugyanakkor igényt tartanak a feketék munkájára.

Túl könnyű – ahogy sok „jobboldali" fehér dél-afrikai még mindig teszi – az összeesküvéseket, a zsidókat, az „illuminátusokat", vagy az utolsó fehér elnököt, FW de Klerk-et hibáztatni a fehér Dél-Afrika összeomlásáért. Az igazság az, hogy maga a fehér népesség felelős az összeomlásért: ők voltak azok, akik használták a nemfehér munkaerőt; ők voltak azok, akik támogatták és fenntartották azt a rendszert, amely a történelem legnagyobb mértékű nem-fehér szaporodását eredményezte. Az Apartheid a kisstílű szegregáció halálos logikáján alapult: a történelem bizonyítja, hogy ez nem válasz a faji problémára.

Az egyedüli megoldás nem kevesebb, mint a teljes fizikai, földrajzi elkülönülés. Minden törekvés egy fajilag reménytelenül integrált gazdaság esetében arra, hogy a kisebbség erőszakosan faji szegregálást honosítson meg, bukásra van ítélve, és az Apartheid nem volt kivétel e szabály alól. Az Apartheidnek el kellett buknia: az egyedüli kérdés a mikor volt, nem a vajon. Azok a politikusok, akik azt úgy adták el a fehér dél-afrikaiaknak, mint egyedüli reményt és megváltást, vagy szándékosan hazudtak, vagy nem ismerték a demográfia és a hatalom közötti valóságos viszonyt.

Megmenthetők-e a fehér afrikaiak? Ezért a kérdés így vetődik fel: *az adott jelenlegi helyzetben* megmenthetőke a fehér afrikaiak?

A válasz viszonylag egyszerű:

– Egy egyesült Dél-Afrikában, amelyben ők örökös kisebbségben vannak, a válasz: nem.

– Egy kisebb területen, ahol a fehérek többséget alkotnak, a válasz: igen. Egyetlen kisebbség sem maradt fenn végtelenségig egy egyre növekvő ellenséges többséggel szemben, különösen Dél-Afrikában nem, ahol a testi eltérés a fehérek és a feketék között oly óriási.

Az egyedüli mód, ahogyan a fehérek megmenthetők, ha tudatára ébrednek a demográfia és a hatalom közötti viszonynak, ha nem felejtik el azt a leglényegesebb igazságot, hogy akik egy területet megszállva tartanak, azok határozzák meg annak a területnek a természetét. Csak amikor a fehérek megértik ezt az igazságot, akkor kezdhetnek beszélni olyan gyakorlati tervről, amelynek az a célja, hogy megszabadítsa őket attól a fenyegetéstől, hogy a Harmadik Világ hosszú távon megsemmisítse őket.

Ha a fehérek többsége eljut ennek elméleti megértésére, akkor lehetségessé válik, hogy a fehérek megszabadítsák magukat, mivel senki más nem szabadítja meg őket. Akkor nem vesztegetik az időt azzal, hogy összeesküvéseket okoljanak a bukásukért és azzal sem, hogy pártpolitikát játsszanak egy többségi uralmi rendszerben, amely ugyanúgy a fehérek bukására vezet, mint az Apartheid-rendszer. Ehelyett azon kezdenek dolgozni, hogy olyan területet szerezzenek vagy hozzanak létre, ahol demográfiai többséget alkotnak.

Ez a kis számuk következtében sokkal kisebb terület lenne, mint a jelenlegi Dél-Afrika. Azt, hogy ez hol lenne, akkor kell eldönteni, amikor (és ha) az idő eljön. Az egyedüli előfeltétel az, hogy azt a fehérek többsége szállja meg (Izraelhez hasonlóan, amelyet többségben zsidók szálltak meg), és hogy azok, akik ott letelepednek, saját maguk dolgozzanak.

Igen, ez azt jelenti, hogy össze kell gyűjteni a tősgyökeres afrikai fehéret egy meghatározott területen. Ha például (és ez csak elméleti példa) 500 000 fehér afrikait sikerül letelepíteni a régi Keleti Transzvál-ban és ők azt megszállják, akkor az a terület ténylegesen (és később még jogilag is) fehér-afrikai állam lesz. Az egyedüli módja annak, hogy a fehér-afrikaiak elkerüljék az összes afrikai fehér kisebbség sorsát, abban rejlik, hogy lemondanak a nem-fehér munkától való függésükről, és végre fogják a csomagjukat és összegyűlnek azon a kisebb területen, ahol demográfiai többséget alkotnak. Nincs más mód; minden más pelyva a szélben. A történelem lesz a megmondója, hogy az afrikai fehérek vállalják-e ezt a második nagy vándorlást, vagy menthetetlenül az lesz a sorsuk, hogy a többi fehér-afrikai telepes útját követve: végleg elbukjanak, és a Harmadik Világ lassanként megsemmisítse őket.

(Forrás: *South Africa Sucks*
Ford.: *Tudós-Takács János)*

Végvári Levente Attila:

AZ ABORTUSZ-SZABÁLYOZÁS ÉS NÉPESEDÉSPOLITIKA HUNGARISTA ELGONDOLÁSA

Az abortusz kategorikus betiltása igen széles társadalmi körökben sajnos erőteljes ellenállásba ütközik. A nők részéről nem ritka az a – nem minden alapot nélkülöző – fenntartás, amely szerint visszatetsző, hogy a kérdésben a leggyakrabban a férfiak nyilatkoznak.

Mindenesetre az abortusszal kapcsolatos oly sok elutasító megnyilvánulás után feltétlenül szükséges a konstruktív hungarista álláspont megismertetése.

A liberális család- és egyénmodelltől egyenes út vezet a gátlástalan önzéshez. Felnövekszik egy nemzedék, amely elé soha nem állítottak példaképnek nagy ideálokat, amely már nem képes rajongani az eszmék iránt, nem képes többé gyönyörködni az erkölcsi, szellemi nagyságban rejlő szépségben, nem alkalmas meglátni és felismerni a jót, megkülönböztetve azt a rossztól, aminek folytán azután nem is lesz képes felvenni a harcot a rossz ellen.

„Szórakozz!", „fogyassz!", „élvezz!", „érezd jól magad!". Erre nevelik ma gyermekeinket, és nem csak gyermekeinket, de európai emberek, felnőttek százmillióit is.

A „valósítsd meg önmagad!", „érvényesülj!", „te megérdemled!", „légy sikeres!" jelszavak korszakában élünk.

És mi a siker? Természetesen az, ha minél több fölösleges dolgot össze tudsz vásárolni. Vegyél új mobiltelefont, házimozit, televíziót, autót, hiszen ez boldoggá tesz! Nézd, milyen boldogok ezek az emberek, akiknek már van! (Láthatjuk a reklámokban.) És ha nincs elegendő pénzed, egy percig se aggódj, mert, elvégre mire való a hitel?!

Ez a torz világkép – a kamatrabszolgaságon túl – a határtalan önzés egy olyan fokára sodorta az emberiség „fejlettebb" részét, amelyben teljesen elfogadottá vált, hogy abban az esetben, ha valaki mindezeknek az anyagias élvezeti, kényelmi, szerzési céloknak, vágyaknak a kielégítését veszélyeztetve látja, saját – még meg nem született – gyermekéről, annak életéről, pontosabban haláláról, meggyilkolásáról minden további nélkül dönthessen Nem másért teszik ezt nagyon sokan, mint puszta anyagi javakért, szolgáltatásokért. Ehhez persze hozzátartozik egy olyan – valószínűleg nagyon is tudatos – családpolitika, amely sokszor szinte elviselhetetlen terheket ró a családokra több, olykor akár csak egy gyermek vállalása esetén is.

Ez eredményezhette, hogy 1956 óta Magyarországon 6,5 millió abortuszt hajtottak végre. Egészen elképesztő számadat ez, ha belegondolunk abba, hogy a csonka-ország teljes lakossága tízmillió körül mozog. Nem más ez, mint egy szabályos népirtás, nemzetpusztítás.

Teljesen világos, hogy a több évtizedes bolsevik, majd liberális erkölcsrombolás pusztító hatását nem lehet varázsütésre megszűntetni, és egyik napról a másikra gyökeres szemléletváltást előidézni a fogyasztóvá züllesztett társadalom gondolkodásában. Éppen ezért elkerülhetetlenül szükséges a kérdés legszigorúbb törvényi szabályozással való mielőbbi rendezése. Ez a hungarista családpolitika és népszaporulat-szabályozás egyik sarkalatos pontja. De, mivel ez – előbb vázolt okokból kifolyólag –, vélhetően nem kis társadalmi ellenállásba ütköznék, szükséges végre szót ejtenünk azokról az elképzelésekről, amelyek, mint egyfajta társadalmi kísérőjelenség, ezt a törvényi szabályozást kiegészítenék.

Egy olyan törvény, amely a mai körülmények között egyetlen tollvonással megtiltaná az abortuszt, valóban sok esetben felelőtlen és igazságtalan lenne. De a hungarista munkaállam mindezt nem egyszerűen egyetlen törvény meghozatalával vagy oly módon kívánná megoldani, hogy az ezzel járó kötelezettségeket, áldozatokat, lemondást vagy az életkörülményekre ható bármiféle következményt át akarná hárítani az egyénre. Fontos, hogy tudatosuljon: nem a „köd előttem, köd utánam" módszerével kell szabályozni az életnek ezt a legsarkalatosabb szegmensét.

Mindazonáltal az abortusz teljes körű betiltása elengedhetetlenül szükséges, kivéve persze, ha egészségügyi problémák az ellenkezőjét indokolnák, tehát ha az anya terhelt, vagy fogyatékos, egészségetlen utódnak adna életet, vagy konkrétan az anya élete forogna veszélyben!

Azzal, hogy a magzat legyilkolása mélyen sérti a keresztény normákat, törvényeket, és gyakorlatilag nem más, mint embertelen mészárlás, most nem kívánok foglalkozni. Egyrészt, ezt már megtették előttem sokan, másrészt nem baj, ha ugyanabban a kérdésben egyazon álláspontunkat több irányból is alátámasztjuk.

Ahhoz, hogy a hatalom felelősséggel meghozhasson egy abortusztörvényt, legelőször is gondoskodnia kell arról, hogy a megszületendő gyermekek elsősorban ne áldozatokkal és lemondással járjanak egy család számára, hanem éppen ellenkezőleg, az állam által nyújtott előnyökkel és gondoskodással, azzal, hogy az állam a gyermekvállalással járó anyagi terhekből jelentős részt vállaljon magára.

Természetesen az egyéni áldozatvállalásra való hajlandóság is növelni kell, bár sokkal inkább alapvető létkérdésről van szó, mintsem, hogy az egyén „jó belátására" bízhatnánk ennek végkimenetelét.

Gondoskodni kell azokról is, akik eleve nem családba születnének, akik a „nem kívánt", a „baleset" kategóriájába tartoznak, az egyedülálló lányoktól, nők alkalmi kapcsolataiból, vagy időközben megromlott rövidtávú „vadkapcsolatból" származó újszülöttekről. Abban az esetben is gondoskodni kell, ha az anya, vagy akár közösen a szülők úgy döntenek, hogy nem akarják felnevelni a gyermeket. (Ez valóban módjukban áll, a gyilkossággal ellentétben.)

A leginkább eszményi természetesen az első alternatíva, amikor az államra a család boldogulásához szükséges feltételek megteremtése hárul. A hungarista államban először is bevezetésre kerül a főállású anyaság, ami lehetővé teszi, hogy az anya teljesen a legszentebb kötelességének szentelhesse életét. Az anya – három, vagy több gyermek után – élete hátralévő részét egyedül a családi tűzhely melegének fenntartásával, és a gyermekek nevelésével töltheti. Ez egyben nyugdíjra is jogosító jogviszony lenne. Az állam leveszi a család vállairól a gyermek oktatásával járó anyagi terhet, vagyis amíg az tanulni akar, akár a felsőoktatási intézmények elvégzéséig, az oktatás és tanszerek teljesen ingyenesen, alanyi jogon járnának. A gyermekekkel járó további plusz költségeket (rezsi, élelmezés, ruházkodás) az anya jövedelem formájában kapja meg. (Ez a gyermekek számától függetlenül jár.) Három vagy több gyermek után a hungarista állam lakást, vagy családi házat biztosít a család részére, attól függően, hogy az apa munkaköre milyen környezethez köti a családot.

– Nem lényegtelen itt megjegyezni, hogy mindezek teljesítéséhez szükséges anyagi források nagyon is előteremthetőek egy hungarista nemzetgazdálkodás beállítása esetén. – Előfordulhatnak azonban olyan esetek is, amikor a megszületendő gyermeknek nem lenne teljes családja, mert az anya egyedül maradt a magzattal. Ebben az esetben nem várható el minden körülmények között, hogy az anya, akitől az abortusz lehetőségét megvonták, egyedül nevelje fel gyermekét. Természetesen választhatja ezt, és ebben az esetben az apától megítélt gyermektartáson túl, az állam, a fent vázolt feltételekhez hasonlóan, messzemenőkig gondoskodni fog róla és gyermekéről. Amennyiben egyedülálló nőként nem kívánja vállalni a gyermek felnevelésével járó kötöttségeket, az állam az ilyen gyermekeket az erre a célra létrehozott intézetekben helyezi el. Ezekben az intézményekben kerülnek elhelyezésre a szülők által bármilyen más okból nem vállalt gyermekek is. A hungarista állam ezeket az intézményeket a lehető legjobb feltételekkel látja el, az oktatás, erkölcsi és vallási nevelés magas szintű műveléséhez minden körülményt biztosít.

A Hungarista Nevelőotthonokat minden esetben napfényes, tágas, parkosított, barátságos környezetben kell létrehozni. Vagy már meglévő, más funkciójú épületeket kell erre a célra átalakítani, vagy új épületkomplexumokat kell felépíteni, lehetőleg vidéki környezetben.

A nevelők egy része természetszerűleg bentlakásos elhelyezést kap, ami – igény szerint, ha a nevelő már családos, vagy időközben családalapításra készül – az épületkomplexumokon belüli, de mégis jól elszeparált, teljes értékű családi élet kialakítására alkalmas, tágas házakat, lakásokat jelent. A szülők hétvégéken és ünnepnapokon látogathatják, vagy kivihetik gyermekeiket, ha erre igényt tartanak. Amennyiben valamelyik szülő az időközben megváltozott körülményei következtében valamilyen okból úgy döntene, hogy gyermekét mégis magához venné, akkor ezt egy környezettanulmány elvégzése után – feltéve, hogy az pozitív eredménnyel végződik – megteheti, abban az esetben, ha vállalja, hogy a gyermek további jó fejlődésének, nevelésének körülményeit a hungarista hatóságok havi rendszerességgel ellenőrzik.

A gyermekek majdani pályaválasztását, továbbtanulását képességeik, adottságaik maximális figyelembevételével kell irányítani, ezen túlmenően figyelembe kell venni az úgynevezett „hiányszakmák" kielégítésére való törekvést is.

A Hungarista államban nem lehet cél az a liberális – teljességgel értelmetlen – divatos elv, amely szerint minden ok és cél nélkül a végtelenségig duzzasszuk fel a felsőoktatási intézményt végzettek számát, míg végül a vízvezeték-szerelőnek, ácsnak, stb. „arannyal fizetnek" azok a diplomások, akik – akár több diplomával is – pultosként keresik a kenyerüket egy vendéglátó ipari egységben, miközben képtelenek arra, hogy felszereljenek egy polcot.

(A „fejlett" nyugati társadalmakban ez már régóta megfigyelhető. Ez gerjeszti aztán a megállíthatatlan migrációt, mivel a munka elvégzésére ezek az elkorcsosult társadalmak alkalmatlanná váltak, ezért idegen faji elemek „importálásával" akarják azt megoldani kényelmükhöz való ragaszkodásukban. Ily módon azonban saját sírjukat ássák meg.)

A szellemi nevelés mellett fontos szerepet kell, hogy kapjon a fiatalok testedzése, amelyről az intézmények területén belül felállítandó sportcentrumok keretein belül kiváló szakembereknek kell gondoskodniuk. A gyermekek rendszeres táboroztatásáról, üdültetéséről az állam szintén gondoskodik.

A fiúk esetében a nevelést illető legfőbb irányelvként előnyben kell részesíteni a fegyveres katonai szolgálat felé való „terelést", és vissza kell állítani a katonáskodás régi jelentőségét, becsületét és fényét. Ez nyilvánvalóan semmiféle kényszert nem jelenthet.

A fent vázolt elképzelések természetesen csak a Hungarista Birodalom területén élő honképes és talajgyökeres népekre vonatkoznak.

A végső cél, a hungarista embertípus: olyan eljövendő nemzedék felnevelése, amely keresztény erkölcsi alapokon nyugvó, mély hazaszeretettel átitatott, áldozatos, temészetszerető, öntudatos, fejlett szociális és igazságérzettel felvértezett embereket jelent.

De beszéljen erről inkább, maga Szálasi Ferenc:

„Célunk olyan új magyar lelki típus kitermelése, mely faji, népi talajban gyökerezik, célunk tehát a nemzetönérzet, öncélúság és a nemzeti hivatástudat magaslatára emelkedett olyan nemzedék felnevelése, mely testben, lélekben erős, szép, nemeslelkű, becsületes, önzetlen, önfeláldozó, vallásos, magaerejében bízó, fegyelmezett, engedelmeskedni, tűrni, szenvedni, dolgozni, tanulni, hinni, önállóan kezdeményezni tud, előretörő, önérzetes, bátor, kitartó, eszményekért lelkesül, a Hazáért, a fajért élni s ha kell, halni is kész.

A szép, jó és igaz erényei lelki összhangban építik nemes jellemét, az olcsó megalkuvás helyett szívesen választja a kemény harcot, mert tudja, hogy sem ő, sem faja nem alábbvaló egyetlen nemzetnél sem és joga van az elsők sorában helyet foglalni a saját tehetségéből, kiharcolt erejéből és nem mások érdekéből és érdeméből.

Nevelői intézményeink megújhodó közszelleme, az új nemzeti társadalom erkölcsi emelkedettsége, a nevelői intézmények átalakított és a nemzeti értékek ismeretére támaszkodó tanulmányi anyaga lehetővé fogja tenni, hogy a magyar ifjúság új lelki típusa mielőbb kialakuljon, méltón betöltse helyét és nagy feladatát a nemzet jelenének és jövőjének megalapozása körül elvégezhesse.

A lelkek átalakítását, újjászületését, megnemesedését, magyarabbá, önérzetesebbé való átalakulását várjuk és készítjük elő az egész vonalon. A sorsközösség, a faji összetartozandóság és testvéri összetartás tudatát ápoljuk és fejlesztjük, olyan széleskörű népkultúrát akarunk, hogy a magyarság széles rétegei ne csak a fizikai élet robotját, a mindennapi kenyérgondok keserű verejtékét érezzék, hanem erkölcsileg és szellemileg felszabadulva a napos oldalra kerülhessenek és elegendő lelki rugalmassággal bírjanak az élet szépségeinek, értékeinek megismeréséhez, az élet nemes örömeinek befogadásához.

Mert csak egy életerős, életvidám, rugalmas lelkületű népközösség fiatal tagjait lehet nagy nemzeti eszmék, célok lelkes szolgálatába beállítani s e célokért önfeláldozó munkásságra és kitartó harcra rávenni."

Mindenesetre fogytán az idők. Legújabban napvilágot látott adatok szerint, ***a Magyarországon élő nyolcéves gyerekek 50%-a cigány!***

Hogyan élheti valaki ugyanúgy tovább a hétköznapjait, ha egy ilyen döbbenetes tény a tudomására jut, mint az előtt?

Hét évtizede harsant fel a hungarista riadó:

„Ébredj *magyar az ősi föld veszélyben*
Elvész a fajtánk, hogyha nem merünk"

Nem volt még nemzetnek dicstelenebb pusztulása, mint a magyaré lesz, ha ez továbbra is süket fülekre talál.

BÚCSÚLEVÉL A FEHÉR FAJHOZ

(Komolyan kell-e venni az alábbi esszét? Legalább is egy bizonyos értelemben igen: a fehér ember jövőjének ábrázolása kétségkívül igaz. Azt, hogy ezt egy bosszúvágytól csepegő, arrogáns zsidó írta-e, akit éget a fehérek gyűlölete és lelkesít a közeli győzelem, vagy más valaki, aki színleli az arroganciát abban a reményben, hogy sokkol minket és megszabadít hitványságainktól, azt remélve, hogy megmenthetjük a civilizációt, ami nagyon megfelelő volt a zsidók számára – csak találgatni lehet. Csak abban reménykedhetünk, hogy az olvasók ezt egy rendkívül szükséges leckének fogják venni.

Rajta, olvassuk el az egész levelet. Nem hosszú. Látni fogják, hogy a szerzőnek igaza van, függetlenül attól, hogy ki, és miért írta azt.)

Fehér ember!

Sajnálattal közlöm Veled, hogy a fajtád pusztulásra van szánva. Mi, akik Afrikának, Ázsiának, Indiának, Dél-Amerikának és a Közel-Keletnek a Harmadik Világhoz tartozó különféle többségét alkotjuk, kijelentjük, hogy a hosszú, sikeres történetetek, amely civilizációkat épített, új technológiákat alakított ki, stabil kormányokat létesített, előmozdította a jóakaratot, táplálta a világ nagy részét és növelte a békét meg a jólétet még a mi országaink zendülő hordái között is, Ti irántatok irigyyé és haragossá tett minket. Mi, akik a Föld lakosságának 92 %-át alkotjuk, úgy érezzük, hogy nem tudjuk többé elfogadni a Ti sikereitek és a mi nyomorúságos kudarcaink közötti nagy különbséget. Ezen egyenlőtlenség megoldásának nyilvánvalónak kell lennie minden érintett számára.

Azt tervezzük, hogy apránként behatolunk ősi országaitokba, és ennek megkönnyítésére teljesen együttműködünk a kontrollált médiátokkal és kormányaitokkal, akadémiáitokkal és jogalkalmazó szervezeteitekkel. Noha személy szerint ezen intézmények egyikét sem ellenőrizzük, vég nélküli hasznot húzunk a titkos marxista rendszerből, amelyet sok évtizeddel ezelőtt helyezett el egy etnikai „ötödik hadoszlop", amely teljes büntetlenséggel tevékenykedik a politikai, a tudományos életetek és sajtótok minden szintjén. Ezek beavatkozása alkotmányos köztársaságaitok természetes életébe nélkülözhetetlen volt azon erőfeszítéseinkhez, hogy elragadjuk tőletek mindazok ellenőrzését, amiket igyekeztetek kiépíteni és fenntartani az utóbbi évszázadban. Valójában, ha erre a beavatkozásra nem kaptunk volna lehetőséget, a terveink közül semmi sem lett volna még lehetséges sem.

Az iskolák, egyetemek, a sajtó gondos ellenőrzésével és irányításával az a „külső csoport" meggyőzte a faji vérrokonaitoknak nagy tömegét, hogy az ellenállás nemcsak hasztalan, hanem erkölcstelen, barbár, elferdült és méltatlan is egy „gondolkodó emberhez". A „nyakas rasszista ellenállás" sztereotípiájának bevezetésével a fehér identitásért folytatott küzdelmet valóságos bűnné tették majdnem minden fehér ember gondolkodásában. Röviden: meggyőzték az európai származású népeket, hogy egy hosszúra nyúló öngyilkosság kívánatosabb a „rasszizmus" gonoszságánál.

Mialatt ezt tették, lépésről lépésre szorgalmazták megnyitni MINDEN fehér nemzet határait a sértődött tömegeink előtt, kitárni a kapukat az invázió számára, miközben biztosították a közvéleményt, hogy „a faj nem számít". Mivel valójában a faj NAGYON IS SZÁMÍT (és ezt senki sem tudja nálunk jobban), hasonlóképpen bevezettük a „gyűlöletbeszéd" kiiktatásának totalitáriánus rendszerét és a „gyűlöletbűn" törvényeket, hogy még inkább elidegenítsük és megbüntessük azt a néhány fehér embert, akik esetleg lassan érlelődő ellenérzést táplálnak társadalmuk és kultúrájuk egyre nagyobb dekadenciája iránt. És mindezt e különleges etnikai „külső csoport" messzemenő terveivel összhangban, és némelykor „hosszú menetelésnek" nevezve.

A külső csoport, amelyet a faji összetartozásnak olyan érzése tölt el, amely mindeddig ismeretlen még az egész szétszórt nép legszorosabb kötelékei között is, rajta tartja a kezét a sajtón és az elektronikus médián, amely szinte monopolisztikus hatalmat birtokol a mindent felölelő hatósugarában. Mivel teljesen uralmuk alatt tartják a propaganda terjesztését szolgáló emez eszközöket, a legjobb helyzetben vannak ahhoz, hogy elterjesszék az ellenségeskedést Európa és Amerika fehér emberei iránt, uszítva a kisebbségeket ezen országok fehér többsége ellen: a feketéket, a latin népeket, az ázsiaiakat, az arabokat, az indiánokat és így tovább.

Mindezt megkönnyítették az agymosás évtizedei, kezdve a korai iskolai évektől, amelyek a fehéreket nem egy nagy civilizáció építőinek, a szabad világ csodálatra méltó vezetőinek ábrázolják, hanem egyoldalú, teljesen célzatos módon elnyomóknak, rabszolgatartóknak, népirtó „náciknak", a déli Ku-Klux-Klan tagjainak, imperialista gyarmatosítóknak és mucsai parasztoknak hazudják, akik türelmetlenül csak az alkalomra várnak, hogy meggyilkolják az első színes bőrű embert, akivel találkoznak. Ez az agymosás nemcsak ezekben a fajilag kevert „iskolákban" gerjeszti a kisebbségeket, hanem emlékezetetekbe vési a „fehér bűnösség" érzését is, amit a külső csoport különlegesen hasznosnak talál uralma fenntartására.

Ezért Ti, fehérek, egy semlegesített marhacsordává váltok, amely könnyen manipulálható és nem jelent fenyegetést a külső csoport számára, amely állandó félelemben él, hogy egyszer Ti is tudatára ébredtek terveiknek. A külső csoportnak régi ellenérzése és félelme van a fehér civilizációval szemben, és így a tagjai azért munkálkodnak e civilizáción belül, hogy aláaknázzák annak összetartását és rendeltetésének érzését. A homoszexualitás, pornográfia, kábítószerek, a válás, a tiltott szexualitás, az erkölcsi relativizmus, ateizmus, kommunizmus, fegyverkorlátozás, az „antirasszizmus" és a „civil jogok" propagálása a legnagyobb szolgálatot tette ennek a felforgató csoportnak, amely csupán törpe kisebbség közöttetek, de félelmetes, páratlan hatalommal rendelkezik.

Így annak a ténynek fényében, hogy Ti szociálisan és erkölcsileg, lelkileg és szellemileg, sőt még jogilag is ki lettetek herélve, mi, a harmadik világ egyre növekvő tömegei, akik arra vágyódunk, ami a Ti tulajdonotok, és amit sohasem érhettünk eddig el, véglegesen el fogjuk árasztani az egykor nemes, magasrendű társadalmaitokat, ősi városaitokat, makulátlan környezeteteket, és elrabolunk belőle mindent, ami érték.

Közvetlenül az orrotok előtt benyomulunk, felállítjuk templomainkat, mecseteinket, zsinagógáinkat, és idegen isteneket állítunk a Ti Istenetek helyébe. Biztosítani fogjuk, hogy a MI fesztiváljaink és ünnepélyeink meg legyenek tartva, míg a TI ünnepeitek ki legyenek törölve a történelem lapjairól.

Kifosztjuk a közcélú népjóléti pénzforrásokat, elkobozzuk az élelmiszerjegyeket és minden formájukban az elérhető szociális segélyeket. Elárasztjuk az iskoláitokat, megváltoztatjuk a nyelveteket, amelyen az iskolai órákat tartják, utcai bandákat alakítunk a családjaitok megfélemlítésére és megkínzására, kifosztjuk, vandál módon pusztítjuk, zaklatjuk, megfenyegetjük közösségeiteket, és hízelgéssel veszünk körül Benneteket, amíg csak meg nem kapjuk, amit kívánunk.

Az, hogy ez teljesen a Ti károtokra történik, nem fontos a számunkra.

Agyonverjük és meggyilkoljuk fiaitokat; megerőszakoljuk feleségeiteket és leányaitokat.

Minden nap számosat megölünk közületek; a kormányotoknak a legkisebb gondja is nagyobb lesz annál, hogy megvédjen benneteket.

Kisajátítottuk a kórházakat egyre növekvő tömegeinkkel. Elárasztottuk az utcákat, „sajátos jogokat" követelve azon millióink számára, akik itt illegálisan tartózkodnak.

Megkörnyékeztük a fontosabb politikusaitokat, akik készek „amnesztiát" adni mindannyiunknak, a „másság" és az „egyenlő jogok" nevében. A segédmunkákra jelentkezők a mi sorainkból kerülnek ki. Megerőszakoljuk a kiskorúakat. Elvégezzük azt a munkát, amit Ti nem.

Amikor a globális gazdasági élet összeomlik, és egyre nehezebbé válik eltartani a családotokat, amikor a születések arányszáma lezuhan, és elveszik országotokat, amit ősapáitok NEKTEK és a TI UTÓDAITOKNAK alapítottak, akkor emlékezzetek: semmi sem képes megállítani minket. A külső csoport biztosította, hogy a jog a mi oldalunkon álljon és ne a Ti oldalatokon. Nem számít, hogy bármennyire is ócsárol a kritikátok minket, a külső csoport a sajtóját arra fogja használni, hogy titeket sokkoló jelzőkkel és széleskörű rágalomhadjárattal rasszistának, gyűlölködőnek, bigottnak, neonácinak, fehér szupremácistának, terroristának stb. nevezzen.

Ha úgy akarjuk, megtámadhatunk és legyilkolhatunk Benneteket, úgyszólván büntetlenül. A média nem fog beszámolni róla, és ha mégis megteszi, a támadásért a felelősséget minden további nélkül a Ti vállatokra helyezi, nem a miénkre.

Gondosan figyeljük ezeket a fejleményeket, és tetszik, amit látunk. Nemsokára Ti kisebbséggé váltok a saját hazátokban (világviszonylatban máris kisebbség vagytok), és mi tovább szorongatunk benneteket, egészen addig, amíg semmi sem marad belőletek. Elpusztítjuk országotokat, kultúrátokat és végül kiszívjuk az életerőt Belőletek.

Beethoven, Mozart, Shakespeare és a magas kultúrátok minden más burzsoá megnyilvánulása mindörökre el fog tűnni. Minden legendátok és hősötök be lesz mocskolva, el lesz távolítva és végleg el lesz felejtve. Kulturális népi szokásaitok törvénysértéssé, identitásotok bűnné válik.

Az ÁLLÁSAITOKRA, PÉNZETEKRE, ASSZONYAITOKRA és végül az ÉLETETEKRE vágyunk. Ez nem várat sokat magára.

Befejezésül, mi, a harmadik világ összezsúfolt tömegei, akik „szabad lélegzetre" vágyunk, szeretnénk köszönetet mondani a külső csoportnak, a média monopolistáinak és a politikai rablóknak, akik mindezt lehetővé tették. Minden jót kívánunk nekik, és tudjuk, hogy ők is minden jót kívánnak nekünk, mindaddig, amíg nem birtokoljuk az országukat, amit annak rendje és módja szerint elraboltak néhány évtizeddel ezelőtt.

Isten veled, fehér ember! Jó hosszú életed volt, de a Te napjaidnak vége, és a miénk most kezdődik. A birodalmadnak vége, és a Te fajod már nem kívánatos itt… Mi jót fogunk szórakozni Veletek, amíg egy hajszálon függtök, de nemsokára ez a szál el lesz vágva, és a mélység elnyel Benneteket és a civilizációtokat, amelyet a Ti fajotok hozott létre.

Továbbá, közületek sokan még siettetik is ezt, beteges vidámsághoz hasonló valamivel. Végül is a TV ezt az érzést sugallja. Az agymosás majdnem teljes, és a birkák sorban állnak, hogy megnyírják őket.

Szép napot kívánok Nektek!

NÉHÁNY GONDOLAT A LEGNAGYOBB MAGYAR SZÜLETÉSNAPJÁN

Gróf Széchenyi István 1791. szeptember 21-én született Bécsben a Nemzeti Múzeumot alapító gróf Széchényi Ferenc és Festetics Julianna grófnő legkisebb gyermekeként. Arisztokrata ifjúként kiváló neveltetésben részesült, anyanyelvi szinten tudott németül, elsajátította az olasz, francia és az angol nyelvet, a kor közgazdaságtudományát, és beutazta egész Európát és Kis-Ázsiát.

Széchenyi a napóleoni háborúk idején katonai pályára lépett 1808-ban, majd 17 éven át maradt a huszárság kötelékében, 1826-ban fordított végleg hátat a katonai hivatásnak.

Igazi, romantikus egyéniség volt. Naplójának tanúsága szerint évtizedekig kereste társadalmi szerepét, kételyek gyötörték hivatását illetően, megszállottan úszott, imádta a nőket, hol Amerikába kívánt kivándorolni, hol az 1821–29 között zajló görög szabadságharcban szándékozta – akárcsak Byron – az életét feláldozni, mivel az itthoni közállapotokat reményteleneknek és megjavíthatatlanoknak látta. (Na igen, Széchenyi már akkor tudott prófétaként valamit.)

A krisztusi kort elérve, 1825 táján felismerte igazi élethivatását: neki a nagy Parlag, az akkori Magyarország felvirágoztatásáért kell – minden életenergiáját fölélve – munkálkodnia, ahogyan a Stádium c. művében megfogalmazta: „az emberiségnek egy nemzetet megtartani, ez, és nem kevésb forog most kérdésben, s rajtunk áll ennek szerencsés eszközlése". (Sajnos, 175 év után ma ugyanitt tartunk…). Széchenyi – mai politikus utódaitól eltérően – nemcsak retorikailag kívánta hazája javát szolgálni, hanem teljesen egyértelmű volt számára egyfelől a személyes példamutatás jelentősége, másfelől az sem volt számára kétséges, hogy – arisztokrataként – a kiváltságokhoz kötelezettségek is járulnak, tehát aki több jogot és vagyont, birtokot kapott örökül, annak többet is kell áldoznia a köz, a nemzet javára és boldogulására.

Hol van ez az életfilozófia a mai vezető réteg (Széchenyi korában még elitnek nevezték) gátlástalan harácsolásától, amely az állampolgárok bizalma alapján nyert közhatalmat a köz vagyonának ellopására használja fel, a gyarmatok lakóinak kilátástalan élethelyzetébe taszítva ezzel a magyar társadalom mintegy 2/3 részét! Széchenyi az 1825–27-es országgyűlésen indította dicsőséges történelmi pályafutását: birtokainak egy évi jövedelmét, 60 000 forintot ajánlott fel egy tudós társaság (Magyar Tudományos Akadémia) létrehozására, amely kezdeményezéshez más főrendek is csatlakoztak.

A későbbiekben a hazai modernizáció, a korszerű mezőgazdaság, ipar és infrastruktúra megteremtéséért a nagy gróf annyit tett, hogy azok felsorolásával oldalakat lehetne megtölteni, így a teljesség igénye nélkül csak néhányat említsünk. Széchenyi rendezte az első hazai lóversenyt, az al-dunai Vaskapu-szoros „megtisztításával", vagyis a hatalmas sziklák fölrobbantásával a Fekete-tengerig hajózhatóvá tette a Dunát, Vásárhelyi Pállal együtt megkezdte a Tisza szabályozását, elindította a dunai, majd a balatoni gőzhajózást, a két névrokonnal, Tierny és Adam Clarkkal megépíttette az első állandó hidat a Dunán Pest és Buda között, a ma is álló Lánchidat, terjesztette a selyemhernyó tenyésztést hazánkban, fontos szerepe volt a magyarországi vasúti közlekedés megtervezésében, majd a Pest-Vác közötti első hazai vasútvonal 1846-ban történt megnyitásában stb.

A legnagyobb magyar mindemellett a reformkor legfőbb ideológusa, programadója is volt. Hármas, égbe nyúló piramisában (Arany János kifejezése), azaz a Hitel (1830), Világ (1831) és Stádium (1833) című műveiben fogalmazta meg a magyar polgári átalakulás programját. Ez utóbbiban a minden európai jogrendszer alapját jelentő római XII táblás törvények mintájára 12 törvényjavaslatot ajánl az országgyűlési követek figyelmébe, amelyek megalkotása elkerülhetetlenül fontos a hazai modernizációhoz és a polgári társadalom jogi kereteinek megteremtéséhez.

Széchenyi a közéleti kihívások elől sem hátrált meg. Bár súlyos kételyek gyötörték, mégis elvállalta a közlekedés- és közmunkaügyi miniszterséget gróf Batthyány Lajos első felelős magyar kormányában, amelyben a nagy rivális és politikai ellenfél, Kossuth Lajos a pénzügyminiszterséget töltötte be.

A kisnemesi származású, az első modern értelemben vett hazai újságot, a Pesti Hírlapot 1841–1844 között szerkesztő Kossuth hírlapírói, illetve politikusi tevékenységét a nemzet jövőjére nézve Széchenyi roppant veszedelmesnek tartotta. Azzal vádolta a reformellenzék ekkoriban már vezető politikusát, hogy az újságjában, illetve szónoklataiban megfogalmazottakkal felszítja a tömegek elégedetlenségét, szembefordítja a magyarsággal a nemzetiségeket, forradalomba viszi az országot, így háborút idéz elő a Habsburg-dinasztiával, illetve Ausztriával, végső soron pedig a nemzethalált készíti elő. Kettejük személyeskedéstől sem mentes viszonyát jól érzékelteti Széchenyi 1848. március 6-án, titkárának írott levelének következő részlete: „A kérdés csak az, mi érdemel több tekintetet: Lajosnak kímélése, vagy a hazának érdeke! Én azt hiszem itt volna ideje a franciákat utánozni. Nem abban, hogy a respublicát proclamáljuk (a köztársaságot kikiáltsuk), hanem hogy mi is Lajosunkat seggbe rúgjuk." (A francia példa említésével Széchenyi Lajos Fülöp francia király trónfosztására céloz.)

A Batthyány-kormánynak valóban nem sikerült – minden ezirányú törekvése ellenére sem – elkerülnie a háborút Ausztriával, így Széchényi legsötétebb rémlátomásait látta valóra válni. Saját magát vádolta a bekövetkezett eseményekért, azt tekintve bűnének, hogy elindította a reformkorszakot, amelynek az ő értelmezésében szükségképpen háborúhoz kellett vezetnie, amely a nemzet pusztulását eredményezi majd. A felelősség súlya alatt Széchényi idegösszeroppanást kapott, így Görgen doktor Bécs mellett fekvő, döblingi elmegyógyintézetébe került. Soha többé nem tért vissza a hazai politikai küzdőtérre, igaz, erre a világosi katasztrófát követő sötét 50-es években, Haynau egyéves rémuralma, majd a Bach-korszak (1850-1859) idején nem is lett volna lehetősége. Egészségi állapota hamarosan helyreállt, sőt Görgen doktor intézete egyfajta menedékhelyként szolgált számára.

A vélhetőleg Bach megrendelésére és instrukciói alapján készült, s benne a korszak eredményeit számba vevő Rückblick (Visszapillantás) című munkára válaszképpen megírta és Londonban 1859-ben névtelenül kiadatta Ein Blick auf die anonymen Rückblick (Pillantás a névtelen visszapillantásra) című röpiratát, amely maró szatírával átitatott válasz volt Bach – a gyurcsányi demagóg propagandától azért tisztes távolságban álló – kérkedő művére. Az Ein Blick szerzője büszkén vágja – egyebek között – Bach szemébe: „a vasutat az idő hozta, és nem ön, miniszter úr!". A bécsi hatóságok sejtették az Ein Blick szerzőjének kilétét, Széchenyit zaklatni kezdték, házkutatások kezdődtek, majd azt is közölték vele, hogy megszűnt számára Görgen doktor intézete menedékhely lenni. Ezt követően 1860. április 7-ről 8-ára virradóan dördült el a végzetes lövés Döblingben…

Széchenyi a nemzetelvű politikai gondolkodás és közélet egyik legnagyobb és legtisztább alakja, igazi magyar szellemóriás. Élete legfőbb értelme és célja nemzete, hazája felemelése volt a provinciális elmaradottságból és igénytelenségből. Önzetlenül, magánvagyonából mai árfolyamon nézve százmilliókat áldozott a haza oltárán. A mai lumpenkompánia hitvallásával szemben – az „az akkor élsz, ha másért élsz" credójának szellemében – hirdette, vallotta, hogy a közt, a társadalom szellemi-anyagi javait nem megrövidíteni, hanem gyarapítani kell. Az arisztokráciának pedig egyfajta többlet kötelezettsége áll fenn a társadalom többi tagjával szemben.

Maga az arisztokrácia szó is a „legjobbakat" jelenti, s ez gazdasági, politikai, szellemi-kulturális, valamint erkölcsi értelemben egyaránt értendő. A legnagyobb magyar is így értette, és ennek szellemében cselekedett szétválaszthatatlanul összekapcsolva saját személyes sorsát a nemzetével. Napjainkban, amikor gyarmati állapotában, egy politikailag és mentálisan egyaránt beszámíthatatlan miniszterelnök uralma, elmebeteg diktatúrája alatt sínylődik szeretett hazánk, nagyobb szükség van arra, hogy emlékezzünk gróf Széchenyi Istvánra, a legnagyobb magyarra, mint eddig bármikor az elmúlt 217 esztendőben.

Lipusz Zsolt
Kuruc.info

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR
Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

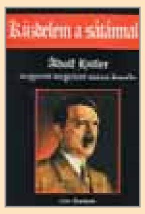
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

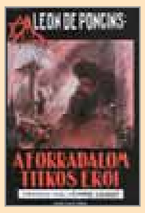
ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)



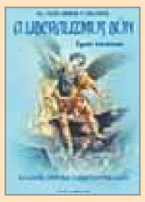
Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

LEON DE PONCINS:
A FORRADALOM TITKOS ERŐI
SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG



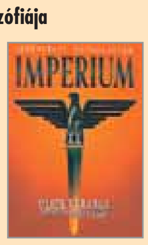
A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

Ksz. 53. DON FELIX SARDÁ Y SALVANY
A LIBERALIZMUS BŰN
(Az Egyház tanítása a liberalizmus ellen!)



A Katolikus Egyház már évszázadokkal korábban felismerte a liberalizmus pusztító voltát a nemzetek politikai, vallási és erkölcsi életére. Ez a klasszikus kötet közérthetően ismerteti az Egyház tanítását és útmutatását a liberalizmussal szemben, és bemutatja a liberálisok nézeteit a maguk visszatetsző meztelen valóságában.
Kartonált. 212 oldal. Ár: 1100 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája



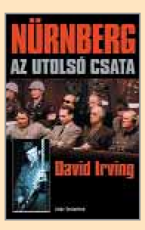
A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS ÚJ
(Háromezer év súlya)



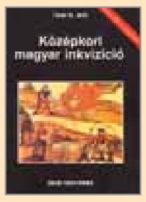
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó” vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanításait. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA



A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök” pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)



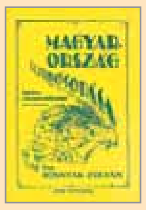
Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltűntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?



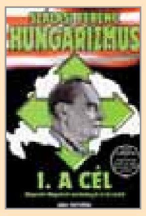
A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 21. BOSNYÁK ZOLTÁN
MAGYARORSZÁG ELZSIDÓSODÁSA
(Kiegészítve Fővárosunk elzsidósodása című tanulmányával.)



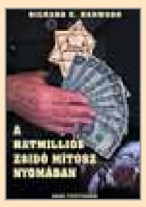
Ma, amikor Juda újabb kétmilliós nomád törzse bevándorlásáról és a hazai választások befolyásolásáról szól a nyílt titok, rendkívül tanulságos áttekinteni, hogy miként zsidósodott el hazánk és fővárosunk. A szerző a tények feltárásáért életével fizetett.
Kartonált, 223 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL



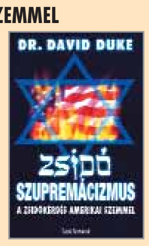
A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN



A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL



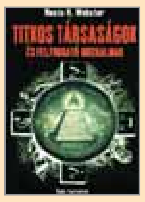
A világ legolvasottabb antiszemita könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE



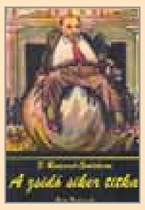
A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK



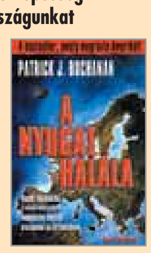
A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA



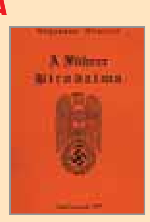
Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)



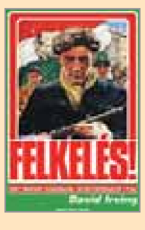
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA



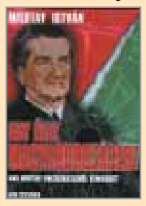
Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)



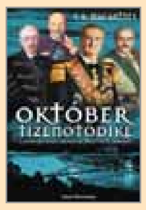
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezrek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

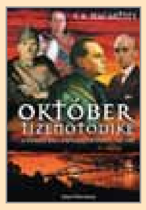
MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT



Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)





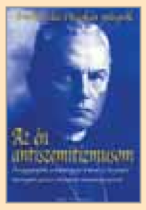
Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté” vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

Ksz. 42. KOÓS KÁLMÁN
VOLTUNK, VAGYUNK, LESZÜNK



Történelmünk legtöbbet vitatott és erős érzelmeket kiváltó politikai mozgalma a Hungarista Mozgalom volt, de mégis a köztudat ismeretei erről tárgyról a leghiányosabbak. A szerző szigorú tárgyilagosságra törekedve, érzelmektől elvonatkoztatva ismerteti a mozgalom történetét. Részletesen vizsgálja azt a társadalmi és politikai helyzetet, amely előidézte a magyar történelem legnagyobb és legsikeresebb radikális nemzeti mozgalmát, a Hungarista Mozgalmat.
Kartonált. 341 oldal. Ár: 1700 Ft.

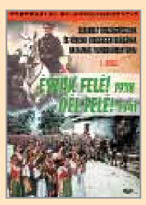
PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM



A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!



Készült: 1938-ban.
60 perc

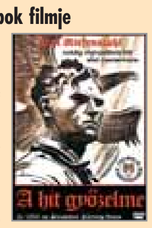
DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!



Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje



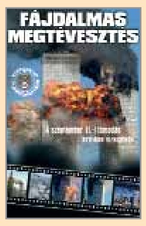
Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL



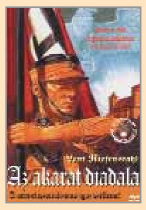
Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet” hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a féltig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata



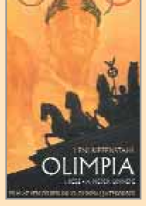
Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)



A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE





Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.